

hạt giống
tâm hồn

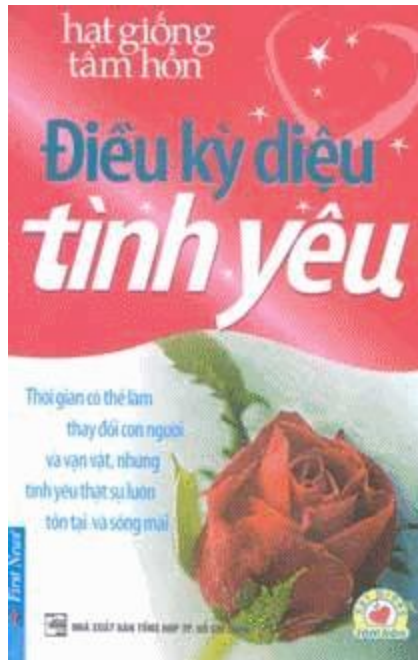
Điều kỳ diệu *tình yêu*

Thời gian có thể làm
thay đổi con người
và vạn vật, nhưng
tình yêu thật sự luôn
tồn tại và sống mãi

nhà xuất bản trẻ - 100 năm 1956-2006

Thông tin sách:

Tác giả: Nhiều tác giả

Nhà xuất bản: *First News* và *NXB Tổng hợp TP HCM*

Ngày xuất bản: quý 3/2005

Số trang: 152

Kích thước: 13 x 20,5cm

Trọng lượng: 180g

Số quyển / 1 bộ: 1

Hình thức bìa: bìa mềm

Giá bìa: 19.000 VNĐ

Mục lục

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Điều kỳ diệu của tình yêu

Ước mong chân thành

Tín hiệu trái tim

Câu chuyện tình yêu

Lá thư yêu thương

Ước mơ đẹp

Màu thời gian

Tình yêu giúp ta mạnh mẽ hơn!

Chiếc nhẫn cưới

Sức mạnh tình yêu

Hai lần siết tay

Định mệnh

Tình yêu không có tuổi

Gửi người con gái tôi yêu

Món quà của tình yêu

Chiếc ghế đay

Quà tặng cho những tâm hồn đang yêu

Đi tìm tình yêu

Ký Ức yêu thương

Tìm lại tình yêu

Bức thư giảng hòa

Đoạn kết của một tình yêu

Thông điệp của tình yêu

Món quà bí mật

Ngôi sao Giáng sinh

Sự vĩnh cửu trong đôi mắt

Bài học về tình yêu

Mùa đông và mùa xuân

Tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu nổi vợ mình

Những con chữ diệu kỳ

Chiếc ví của tình yêu

Một tấm lòng

Lời chúc phúc tình yêu

Mối tình sắt son

Tấm áo yêu thương

Cuộc hẹn với tình yêu

Việc thường ngày

Ý nghĩa của tình yêu

Điều kỳ diệu của tình yêu

“Thời gian trôi qua, thời gian có thể thay đổi con người và vạn vật. Cùng với một vài điều bất tử, tình yêu thật sự luôn tồn tại và sống mãi trong tâm hồn chúng ta.”

Khuyết danh

Điều đẹp nhất và kỳ diệu nhất trong cuộc sống chính là tình yêu - một tình cảm sâu sắc nhất, lãng mạn nhất và cũng chính là nguồn động viên tinh thần mạnh mẽ nhất đối với bất kỳ ai.

Thế nhưng tình yêu còn là điều trăn trở, thao thức của mỗi chúng ta. Và thật lạ, theo thời gian, chúng ta nhận ra rằng cuộc sống của mình không thể thiếu vắng tình yêu.

Mặc cho thời gian trôi qua, mặc cho bất cứ điều gì có thể xảy ra - tình yêu thật sự vẫn luôn hiện hữu đâu đó trong bạn hay vẫn luôn sống mãi trong những kỷ niệm và ký ức của bạn. Tình yêu như một ngôi sao dẫn đường, khơi dậy những cảm xúc mãnh liệt nhất và cho ta sức mạnh tinh thần tuyệt vời để khám phá và cảm nhận cuộc sống với những vẻ đẹp, mới mẻ và tinh tế hơn.

Hãy cùng First News chia sẻ những câu chuyện bình dị và kỳ diệu của tình yêu, để chúng ta được cảm nhận sâu sắc hơn những cung bậc trong tình yêu của chính mình.

First News

“Tình yêu chính là giai điệu đẹp nhất của cuộc đời. Cuộc sống mà thiếu tình yêu thì không phải là sống - mà chỉ là sự tồn tại. Không thể sống thiếu tình yêu - vì con người sinh ra có một tâm hồn chính là dành cho tình yêu”.

- Maxim Gorki

Ước mong chân thành

“Hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời là cảm nhận được rằng ta đang yêu và được yêu.”

Victor Hugo

Em vẫn thường mơ mộng một ngày nào đó em sẽ được gặp một người con trai nhạy cảm, tài năng, lãng mạn và chân thành. Em ao ước đi tìm một tình yêu bất diệt. Cứ như thế, em mãi mê kiếm tìm một bóng hình hoàn hảo cho trái tim mình.

Trong em luôn tràn ngập những suy nghĩ và em thường tự hỏi liệu trên đời này có một người như thế dành cho em?

Đến khi những giấc mơ có lẽ chỉ là trong suy nghĩ của riêng em thì em gặp anh. Anh không hoàn hảo như hình bóng trái tim em đang tìm kiếm. Anh không tuyệt vời như hình mẫu của em, duy chỉ có một điều anh đã làm cho giấc mơ của em trở thành hiện thực, đó là tình yêu mà anh dành cho em còn tuyệt vời hơn cả những điều em mong đợi, vì hơn hết, tình yêu của anh có cả sự bao dung.

Em có thể nhìn thấy em trong anh, em vẫn là em - một con người rất đỗi bé nhỏ, một con người rất bình thường và cả không bình thường trong cuộc sống này. Nhưng anh đã đến, đã che chở và là chỗ dựa vững chắc nhất - em đã đặt tất cả niềm tin của mình vào anh. Em biết, anh không phải là con người hoàn hảo mà em mong ước nhưng anh là tình yêu hoàn hảo của cuộc đời em.

Khang Nhung

Khi nhìn lại đời mình trong những giờ phút kiên gan chống chọi với nghịch cảnh, bạn sẽ thấy rằng: những khoảnh khắc bạn sống thực sự là những lúc bạn làm được điều gì đó hết lòng bằng tình yêu.

Henry Drummond

Tín hiệu trái tim

Khi người ấy đang ở bên cạnh, bạn giả vờ thờ ơ để rồi khi người ấy vắng mặt, bạn lại bắt đầu liếc tìm. Lúc đó, hình như bạn đã yêu... Mặc dù xung quanh có nhiều người trò chuyện với bạn nhưng ánh mắt, suy nghĩ và sự chú ý của bạn chỉ hướng về một hướng.

Lúc đó, hình như bạn đã yêu...

Bạn luôn thích thú với vài dòng tin nhắn ngắn ngủn từ người ấy mà lờ đi những lá thư thật dài của nhiều người khác.

Lúc đó, hình như bạn đã yêu...

Khi có một cặp vé đi xem phim, người đầu tiên bạn nghĩ đến là...

Lúc đó, hình như bạn đã yêu...

Bạn luôn tự nhủ rằng "chúng ta chỉ là bạn thôi" nhưng bạn nhận ra mình không tránh khỏi sự rung động trái tim trước sự thu hút của người ấy.

Lúc đó, hình như bạn đã yêu...

Khi đọc những dòng chữ này, bạn nghĩ ngay đến một người...

Và, bạn đã yêu...

Lan Phương - Theo Internet

Câu chuyện tình yêu

“Người ta yêu không phải vì người đó là ai, mà vì người đó khiến mình cảm thấy như thế nào.”

Irwin Federman

Ông cố của tôi, ông Rabbi Chaim là một người nổi tiếng thông minh xuất chúng. Vào thời ông, thanh niên lập gia đình rất sớm, nên khi ông vừa bước qua tuổi thiếu niên, bố mẹ ông đã tìm kiếm, mỗi mai để có được một đám ưng ý nhất.

Mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng khi ấy ông tôi đã nổi tiếng như một thần đồng trong vùng, nên có nhiều gia đình rất muốn gả con gái cho ông.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Ông Chaim được sinh ra với một khuyết tật. Hai chân ông không đều nhau, nên ông phải đi khập khiễng. Đó là một khuyết tật không đáng kể, nhưng với những cô gái ở tuổi thiếu niên thì lại là một điều không dễ chấp nhận, dù cho tính tình cũng như tài năng của ông là khó ai sánh bằng.

Trong làng, ông để ý đến một cô gái trẻ. Gia đình của ông đã đánh tiếng thăm hỏi gia đình cô ấy, nhưng chỉ nhận được lời từ chối. Lần này, ông không thể chịu thua. Ông xin gặp mặt cô gái ấy cho bằng được.

- Em biết không, - ông nhẹ nhàng nói với cô gái trong lần gặp được sắp xếp giữa hai người. - Trước khi trẻ con được sinh ra đời 40 ngày, Thượng Đế đã quyết định người mà đứa trẻ đó sẽ cưới sau này!

- Vâng - cô gái đáp nhỏ nhẹ.

- Trước khi anh được sinh ra, anh đã hỏi Thượng Đế người anh sẽ lấy làm vợ sau này, và ngài đã chỉ cho anh thấy em. Vừa khi gặp em, trái tim anh đã đem lòng yêu thương, bởi em là người con gái nổi bật nhất trên đời vì vẻ đẹp bên ngoài cũng như nội tâm. Thế nhưng em lại có một khiếm khuyết nhỏ.

- Thật thế sao? Đó là khiếm khuyết gì thế? - Câu chuyện của ông đã khiến cô gái cảm thấy hiếu kỳ.

- Em phải đi khập khiễng. Em sinh ra với hai chân không đều nhau, nên không thể đi thẳng như mọi người được. Anh cảm thấy vô cùng đau khổ vì một cô gái xinh đẹp, đáng yêu như em lại phải chịu số phận như vậy. Anh biết điều đó với một cô gái thì quan trọng hơn một người con

traí rất nhiều, nên anh đã cầu xin Thượng Đế rằng hãy để anh chịu khuyết tật đó thay cho người mà anh yêu thương, và Ngài đã đồng ý.

Cô gái im lặng xúc động nhìn Rabbi Chaim. Cuộc gặp gỡ kết thúc ở đó mà không ai nói thêm một lời nào. Thế nhưng tối hôm đó, cô gái đã đến gặp cha mình và nói rằng cô đã thay đổi quyết định. Cô sẵn sàng kết hôn cùng Rabbi Chaim.

Hoa Phượng - Theo Small Miracles for Families

Lá thư yêu thương

“Một ngày nào đó, tình yêu sẽ đến với bạn bằng một cách bất ngờ nhất.”

Khuyết danh

Khi còn bé, tôi rất say mê những câu chuyện cổ tích. Chúng theo tôi vào cả những suy nghĩ mộng mơ của tuổi mới lớn. Trong các câu chuyện thần tiên đó luôn xuất hiện những chàng hoàng tử dũng cảm, những nàng công chúa xinh đẹp với những câu chuyện tình cảm lãng mạn. Thế là tôi bắt đầu tìm kiếm cho riêng mình một chàng hoàng tử hào hoa, nghĩa hiệp như thế trong cuộc sống đời thường.

Dường như việc tìm kiếm một chàng hoàng tử hoàn hảo khó khăn gấp trăm lần việc tìm được một người bạn trai thân thiết. Với tôi, những bạn trai trong lớp đều là những cậu bé chỉ biết hứng thú với trò chơi của con nít hơn việc tỏ ra là một người hùng lãng mạn. Còn những anh học lớp trên tôi phần lớn lại quá thực tế, không chút lãng mạn.

Tôi cũng có hẹn hò một đôi lần, tuy nhiên không ai hợp với tôi cả. Lũ bạn gái vẫn thường bảo tôi kén chọn. Họ cảnh báo rằng nếu tôi cứ khó khăn như thế, thì đến khi ra trường, tôi vẫn không có được một chàng trai của riêng mình ngoài cậu bạn Jo.

Tôi và Jo làm bạn với nhau từ khi còn bé xíu, nên hiểu nhau rất rõ. Khi tôi buồn phiền hay giận dữ, khi tôi sợ hãi hay lo âu, cậu ấy luôn biết cách làm tôi an lòng. Khi tôi có chuyện buồn, đơn giản chỉ là bị điểm xấu, bị mẹ mắng hay thất vọng về những buổi hẹn hò để tìm kiếm chàng

hoàng tử của mình, Jo là người lau nước mắt cho tôi, kể tôi nghe những câu chuyện cười và thế là mọi nỗi buồn biến mất. Mỗi khi tôi có chuyện vui, thì chính cậu ấy là người đầu tiên tôi chia sẻ. Chúng tôi thân nhau lắm, đến độ tình bạn ấy trở thành một phần hiển nhiên, một phần không thể thiếu của cuộc sống.

Một đêm, khi đang ép mình phải ngủ, tôi bỗng nhận ra một sự thật, sự thật mà tôi sợ nhất đã xảy đến. Tôi đã yêu Jo. Tôi đã yêu người bạn thân nhất của tôi. Tôi không biết nói sao, không biết phải làm sao. Trái tim tôi như ngừng đập khi nhìn vào tấm hình hai chúng tôi đang cười đùa - tấm hình mà tôi vẫn để trên bàn học từ trước tới giờ.

Jo là người mà tôi không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ yêu, vậy mà giờ đây trái tim tôi bỗng nói với tôi rằng điều đó là sự thật. Tôi không thể lý giải được lý do vì sao, chỉ đơn giản là trái tim tôi đã tìm thấy một nửa của mình. Tôi có nên nói với Jo điều ấy? Hay nên để mọi chuyện tự nhiên, phẳng lặng như từ trước tới giờ? Tôi ngồi bật dậy, lấy một tờ giấy và bắt đầu viết. Tôi viết cho Jo một lá thư, nhưng tôi biết mình sẽ không bao giờ đủ can đảm đưa cho cậu ấy.

Những ngày sau đó, tôi thật khổ sở khi phải giáp mặt Jo. Tôi không biết phải làm sao, nhưng không thể bình thường với cậu ấy, không thể nghịch phá cùng cậu ấy như trước được nữa. Chắc Jo cũng bất ngờ trước điều đó, vì có bao giờ tôi giấu cậu ấy điều gì đâu.

Những lúc ngồi vu vơ một mình, tôi chợt nhận ra rằng mình đang nghĩ đến Jo, đang nguệch ngoạc viết tên cậu ấy trên bàn. Những tâm sự ấy tôi giấu kín trong lòng cho đến một ngày tôi nhận được một bức thư - thư của Jo:

Casey thân, Ngay từ khi mới gặp nhau, mình biết rằng chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt. Cậu đã luôn bên mình những lúc vui, lúc buồn hay cả những khi đau khổ. Chẳng bao giờ cậu để mình phải buồn, phải cô đơn một mình. Cậu chính là nguồn động viên lớn nhất của mình.

Vậy mà giờ đây mình phải thú nhận rằng mình đối với cậu không đơn giản là một người bạn bình thường được nữa. Cậu luôn là người bạn tốt, đến độ mình không bao giờ cho phép mình được yêu cậu, nhưng mình đã không thể ngăn được trái tim mình. Mình đã yêu cậu,

Casey à! Mình luôn nghĩ về cậu, luôn nhớ đến cậu ngay cả khi chúng ta gặp nhau. Mỗi lúc nhìn cậu cười vui, mình thật hạnh phúc biết bao. Khi nhìn cậu khóc trên vai mình, mình còn đau đớn hơn chính bản thân cậu nữa. Hình ảnh về cậu luôn giúp mình hoàn thiện bản thân, nhắc nhở mình phải thật xứng đáng để luôn là niềm tin và là chỗ dựa tinh thần của cậu. Mình thật chẳng biết phải diễn tả tất cả như thế nào, nhưng mình biết rằng trái tim không bao giờ nói dối, và trái tim mình đang nói rằng - mình rất... yêu cậu.

Hơn cả người bạn thân nhất của cậu, Jo

Đọc xong lá thư của Jo, tôi cười trong hạnh phúc mà nước mắt tuôn rơi bởi những gì Jo viết cũng là những gì tôi viết cho cậu ấy mấy đêm trước đây. Tình yêu đã đến với tôi như thế, bằng một cách không ngờ nhất và với một người không ngờ nhất. Chẳng cần phải tìm kiếm ở đâu xa xôi, bạn hãy nhìn xung quanh mình xem, biết đâu bạn sẽ nhận ra một tình yêu hằng mong đợi đang ở ngay bên cạnh mình đấy.

Hoa Phượng - Theo Prince Charming

Ước mơ đẹp

“Khi ước mơ và niềm vui của người khác chính là hạnh phúc của mình, thì đó chính là tình yêu đẹp nhất.”

Khuyết danh

Cô bé vẫn mãi mê gấp những ngôi sao giấy bé nhỏ vì cô tin vào truyền thuyết cổ: Khi gấp đủ một trăm ngôi sao nhỏ đem tặng cho người mình yêu quý thì một điều ước của người đó sẽ thành sự thật.

Cô bé không muốn người bạn trai của mình mãi trầm lặng, cô muốn thấy những nụ cười, những niềm vui trong ánh mắt người bạn trai ấy. Thời gian trôi đi, túi sao nhỏ của cô càng ngày càng nhiều và cho đến một ngày kia, ngày cô sẽ phải rời xa các bạn để theo gia đình, cô gái quyết định mang cả túi sao đủ màu sắc đến cho người bạn trai như một món quà tạm biệt trước lúc đi xa.

- Tối nay nhiều sao quá! - Cô bé nói, mắt sáng ngời - Cậu hãy ước điều gì đó đi!

Cô nói thật nhẹ nhàng như chờ đợi. Cậu bạn trai khẽ mỉm cười mở gói quà và nói:

- Chúc những điều hạnh phúc nhất sẽ đến với cậu, người bạn thân yêu nhất của mình!

Cô bé giật mình, đôi mắt nhòa đi, giọng như khóc:

- Tớ muốn nghe điều ước dành cho cậu cơ!

Bỗng cô nhận ra ánh mắt kia thật sự như đang cười và phản chiếu cả một bầu trời sao đang mong muốn cho cô những điều tốt đẹp nhất. Cô vội vàng thầm ước đôi mắt đó, nụ cười đó mãi mãi theo cô.

Có những ước mong đôi khi không hề vĩ đại, nó thật bình dị, thật chân thành và rất thật. Đôi khi niềm vui, hy vọng của người khác cũng chính là niềm hạnh phúc bất chợt đến trong tim ta và, không phai mờ theo năm tháng.

Trúc Nhi - Theo Internet

Màu thời gian

“Tình yêu luôn hiện hữu, chỉ có điều là ta có cảm nhận được hay không.”

Kimberly Kirberger

Chiếc tủ gỗ đặt trong phòng ngủ chúng tôi có một ngăn nhỏ rất đặc biệt. Nó được xem như một bảo tàng tí hon, nơi lưu giữ những kỷ niệm riêng tư của vợ chồng tôi. Những bức ảnh khi còn nhỏ, những tấm thiệp mừng, chiếc mũ tôi đội khi tốt nghiệp đại học, những mảnh báo nhỏ... xếp gọn gàng cạnh nhau.

Thậm chí một nhóm lông của những con thú cưng chúng tôi đã nuôi, hay tấm giấy gói hộp đựng nhẫn đính hôn của chúng tôi cũng được cất giữ. Nhưng quý hơn tất cả là tấm thiệp Giáng sinh đầu tiên mà tôi đã tặng anh.

Tấm thiệp in hình một đôi vợ chồng trẻ đang ngồi bên nhau, người vợ âu yếm ngả đầu vào vai chồng. Chiếc lò sưởi vẫn còn đỏ lửa và dưới cây thông được trang hoàng rực rỡ có một chú mèo xám như con mèo Jessie nhà tôi đang cuộn mình, thư thái liếm những ngón chân. Ngoài khung cửa sổ, tuyết rơi trắng xóa. Khung cảnh ấy toát lên một cảm giác êm ả, thanh bình.

Chúng tôi cất tấm thiệp vào chiếc hộp kỷ niệm của gia đình. Những mùa Giáng sinh tiếp theo, tôi cũng muốn tìm mua tặng anh tấm thiệp khác, nhưng vẫn không thấy tấm thiệp nào có ý nghĩa hơn tấm thiệp ấy.

Thế là chúng tôi lại ngồi bên nhau trong ánh sáng dịu dịu của những ngọn nến và những chiếc đèn nhấp nháy trên cây thông nhỏ. Những đêm Giáng sinh sau đó, tôi lại trao anh tấm thiệp Giáng sinh năm nào. Anh vẫn nhớ và nâng niu tấm thiệp như một kỷ vật của tình yêu. Những lúc ấy, tôi cảm nhận được hạnh phúc dâng trào, một cảm giác được chia sẻ, tin yêu hòa với chất men tình yêu ngọt ngào lan tỏa trong tôi.

Hơn hai mươi năm đã trôi qua, mặc dù có đôi lần chuyển chỗ ở nhưng anh và tôi vẫn giữ thói quen như vậy mỗi dịp Giáng sinh về như một truyền thống tốt đẹp của gia đình.

Cùng với thời gian, chúng tôi trải qua nhiều khó khăn trong cuộc sống, nhưng anh và tôi luôn ở bên nhau. Dường như chúng tôi gắn bó và yêu thương nhau hơn qua những khó khăn ấy.

Mỗi khi ngắm nhìn tấm thiệp nhỏ bé ấy, những khoảnh khắc ngọt ngào thân thương lại hiện về với biết bao ý nghĩa thiêng liêng và trở thành nguồn sức mạnh to lớn động viên tinh thần chúng tôi. Cũng giống như màu tóc và làn da, màu sắc của tấm thiệp đã bạc dần theo năm tháng, nhưng chỉ có một điều không bao giờ phai bạc, đó là tình yêu mà chúng tôi đã dành trọn cho nhau.

Khang Nhung - Theo Internet

Tình yêu giúp ta mạnh mẽ hơn!

“Khi chúng ta có một mục đích sống dựa trên nền tảng của tình yêu, thì đó là một đảm bảo vững chắc để cuộc đời ta có ý nghĩa.”

Khuyết danh

Tôi vẫn nghe mẹ kể rằng mẹ và cha quen nhau từ lúc 9 tuổi, khi hai người còn là hai đứa bé học cùng lớp. Trên chiếc ghế đá đặt trước hiên nhà ngày ấy, mẹ vẫn thường giúp cha sửa những bài tập ngữ pháp. Còn cha giúp mẹ học Toán - môn sở trường của cha.

Và rồi, tình bạn tuổi thơ đã dần trở thành tình yêu lúc nào không hay. Năm 17 tuổi, cha ngỏ lời yêu mẹ, và tình yêu dịu ngọt thuở ban đầu ấy vẫn còn ngân vang mãi cho đến tận bây giờ, sau mấy chục năm chung sống...

Từ khi mắc bệnh ung thư, mẹ càng cảm nhận sâu sắc tình yêu của cha. Cha chính là người đàn ông tuyệt vời nhất mà mẹ đã may mắn gặp được trong đời. Cuộc sống của mẹ chắc chắn là không thể thiếu bóng dáng của cha được. Mẹ nói rằng, tình yêu đích thực có thể giúp con người vượt qua mọi khổ đau, có nhiều nghị lực để sống mạnh mẽ hơn!

Bệnh tật có thể khiến người ta gục ngã nhưng với trường hợp của cha mẹ tôi thì lại khác! Là một bác sĩ, cha tôi càng đau lòng trước căn bệnh của mẹ; nhưng chính tình yêu mãnh liệt dành cho mẹ đã giúp cha chiến đấu không mệt mỏi để giờ đây, sau hơn 10 năm, mẹ tôi vẫn còn mạnh khỏe, và cha tôi vừa bảo vệ thành công luận án tiến sĩ y khoa về bệnh ung thư. Ước vọng lớn nhất của ông là có thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh tình của mẹ, bởi chưa bao giờ cha tôi chịu được cái ý nghĩ cuộc sống của ông không có mẹ bên cạnh.

Nhìn vào cuộc đời của cha mẹ, tôi có thể cảm nhận được một chân lý giản dị rằng: Tình yêu chân chính sẽ giúp mỗi người sống mạnh mẽ hơn, có ý nghĩa hơn và hạnh phúc nhiều hơn!

Lại Thế Luyện - Theo Love is stronger

Chiếc nhẫn cưới

“Yêu là tìm hạnh phúc của mình trong hạnh phúc của người khác.”

Leipzig

"Đáng lẽ mình nên về nhà thường xuyên hơn" - Tôi nhủ thầm khi bước trên con đường lát gạch dẫn vào ngôi nhà thân yêu của ba mẹ, nơi đã gắn bó cả tuổi thơ tôi. Về lại nơi này, tôi như trở lại là cô gái nhỏ đáng yêu ngày nào, nhảy chân sáo trên bậc thềm mà tôi vẫn thường nguệch ngoạc những nét vẽ tuổi thơ.

Khoảng sân trắng xi măng trước nhà như còn vương tiếng cười của lũ bạn thân khi cùng nhau chơi lò cò. Lòng tôi chợt thanh thản như vừa trở về nhà sau một buổi học nhẹ nhàng chứ không phải vừa thoát khỏi núi công việc nặng nề ở cơ quan.

Đó là một buổi chiều muộn tháng Bảy, bầu trời đỏ rực lên trong ánh nắng cuối ngày đang dần tắt nơi chân trời. Tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ bước vào nhà. Đây rồi, cái không khí êm đềm của tuổi thơ. Không kìm được xúc động, tôi buông giở xách, chạy ra sân sau, nơi tôi biết bố mẹ đang ngồi bên bộ bàn ghế đá uống trà như thường lệ. Ngày ấy, đã bao lần tôi ngồi trong lòng mẹ, háo hức lắng nghe những câu chuyện bố mẹ trao đổi với nhau. Điều này đã trở thành một thói quen, một truyền thống của gia đình, và tôi biết tôi đã học được rất nhiều điều từ những câu chuyện gia đình như thế.

Tôi bỏ giày ra, bước chân trần trên lối dẫn ra vườn để cảm nhận lớp cỏ mơn man đôi bàn chân mình. Bố mẹ tôi vẫn đang ngồi đấy, thanh thản, bình yên như ngày nào. Sau những xúc động ban đầu được gặp lại nhau sau một khoảng thời gian xa cách khá lâu, tôi bắt đầu đòi được nghe kể chuyện. Bố mẹ tôi nhìn nhau mỉm cười:

- Có một chuyện hay lắm nhé, con nghe xong chắc hẳn sẽ tin là trên đời này có những chuyện lạ lùng không giải thích nổi đấy!

Tôi bật cười bởi từ nhỏ đến giờ tôi rất cứng đầu, không bao giờ tin vào chuyện lạ như thế. Mẹ nhấp một ngụm trà và bắt đầu kể:

- Mấy ngày trước, lúc mẹ đang xếp quần áo thì chiếc nhẫn của mẹ bị vướng vào một chiếc cúc áo. Khi mẹ gỡ được nó ra thì phát hiện rằng viên kim cương nhỏ bé trên mặt nhẫn đã biến mất. Quá lo lắng, mẹ bắt đầu lục tung cả đồng đồ, xem xét từng cái áo, cái quần để tìm nhưng vẫn không thấy. Mẹ nghĩ hẳn mình đã đánh rơi nó ở nơi nào khác. Thế là cả

một ngày trời, mẹ cứ loay hoay xem xét từng ngõ ngách, dán mắt vào từng chỗ trên sàn nhà, kể cả những chỗ khuất nhất, nhưng vẫn hoàn toàn không tìm thấy cái mặt nhẫn kim cương. Đang lúc đó thì bố con đi làm về.

Mẹ dừng lại, mắt nhìn xa xăm. Tôi không thấy mẹ đeo chiếc nhẫn cưới đó nữa. Tôi biết mẹ rất quý nó và chưa bao giờ thấy mẹ tháo ra. Trái tim tôi bỗng dưng chùng xuống như mất đi một điều gì đó thật thiêng liêng.

- Mẹ định sẽ kể cho bố con nghe sau bữa tối, nhưng vừa khi nhìn thấy ông ấy, mẹ đã không thể kìm được. Thật sự, chiếc nhẫn ấy đối với mẹ có một giá trị tinh thần không gì có thể thay thế được. Bố an ủi mẹ rằng chiếc nhẫn đã làm tròn bốn phận của nó, đã gắn kết bố và mẹ cùng vượt qua bao thăng trầm của cuộc sống. Bố cùng mẹ ôn lại những kỷ niệm từ ngày về sống cùng nhau... Tất cả những kí ức ấy êm đềm và thiêng liêng biết bao. Con biết không, sau bữa ăn mẹ dọn chén bát xuống bồn rửa, và suýt nữa là mẹ đánh rơi chồng đĩa khi thấy cái mặt nhẫn mình đã tìm cả ngày nằm ngay gần chân cái máy giặt, nơi mà ít nhất cũng mười lần mẹ đã tìm thật kỹ.

Tôi hào hứng vỗ tay trước điều kì diệu ấy và hỏi mẹ:

- Thế cái nhẫn đâu rồi hả mẹ?

Mẹ dịu dàng nhìn bố. Hai người trao nhau một nụ cười âu yếm, rồi bố nắm lấy tay mẹ:

- Ngày mai bố sẽ dùng nó để hỏi cưới mẹ một lần nữa con ạ!

Hoa Phượng - Theo Lost and found

Sức mạnh tình yêu

“Khi bạn yêu - đó là sự cảm nhận niềm vui, không chỉ ở người bạn yêu, mà ở mọi người, trong chính bạn và cả cuộc sống. Bỗng nhiên bạn thấy đâu đâu cũng đẹp và tươi vui. Bạn không cần phải đi đến đạt tình yêu: bằng lời hay sự yên lặng, một cách nồng nàn, dịu dàng. Và bạn cảm thấy vững vàng, mạnh mẽ, độ lượng và đầy sức sống.”

George Weinberg

Paul, bạn trai của Margaret, vừa cầu hôn cô. Dù rất hạnh phúc, nhưng Margaret vẫn còn do dự. Cô cảm thấy mình và Paul có vẻ rất khác nhau. Họ quyết định đi dạo một vòng dọc theo bãi biển và tâm sự với nhau tất cả những gì còn băn khoăn trong lòng cả hai.

Khi họ đi mãi đến tận đầu kia của bãi biển và chuẩn bị quay trở về, Margaret liếc nhìn xuống và nhận thấy dấu chân của họ đã bị nước biển xóa sạch đi.

Cô quay sang Paul và nói: "Anh à, biết đâu cuộc sống hôn nhân của chúng ta rồi cũng giống như những dấu chân trên cát, sẽ bị xóa sạch đi như thế này...!". Paul trả lời: "Khi em gặp bất cứ khó khăn nào trong cuộc sống, anh cũng sẽ luôn ở bên em. Và khi anh gặp khó khăn, em sẽ lại giúp anh vượt qua tất cả những điều đó, phải không em?"

Họ lại tiếp tục bước đi, cho đến khi Margaret lại liếc nhìn xuống một lần nữa và thấy rằng, chỉ có dấu chân của một trong hai người bị nước biển xóa đi mà thôi. Một lần nữa, cô lại nghĩ về cuộc sống hôn nhân của họ như những gì thật mong manh và khó nắm giữ. Lần này, Paul trả lời bằng cách nhẹ nhàng nhắc cô lên và cùng cô đi dọc bãi biển. Cuối cùng, anh đặt cô xuống và nói: "Margaret này! Anh muốn em biết rằng, khi cuộc sống trở nên tồi tệ đến mức chúng ta không thể giúp đỡ lẫn nhau, thì Thượng Đế sẽ giúp chúng ta".

Sau đó, Paul lại chỉ vào những dấu chân mà họ vừa tạo thành và nói: "Nếu em chỉ nhìn vào những dấu chân này, em không thể nói rằng anh đã cùng em đi. Nhưng, sự thật là anh đã cùng em. Và anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em trong suốt quãng đời còn lại của mình. Em hãy luôn tin như thế, em nhé!"

Margaret khẽ tựa đầu vào vai anh. Từng đợt sóng cứ vỗ vào bờ xóa tan đi những dấu chân của hai người trên cát. Nhưng Margaret không còn băn khoăn và suy tư nữa. Cô cảm thấy thật ấm áp và bình yên trong vòng tay dịu dàng của Paul...

Ngọc Khanh - Theo The Greatest Love of All

Hai lần siết tay

Bây giờ, trong không gian yên tĩnh và thân thuộc của ngôi nhà nơi ông và bà đã sống với nhau suốt 50 năm qua, chỉ còn lại hai người. Các con đã quay về với cuộc sống tất bật mưu sinh, để lại ông nằm đó trên giường với căn bệnh hiểm nghèo đang chờ đến ngày cuối cùng, và bà, thanh nhã, khiêm cung, ngồi lặng lẽ một bên, lắng nghe những hơi thở mỗi mòn đang giảm dần sức sống của ông và chăm chú nhìn khuôn mặt thân yêu quen thuộc đã ở bên cạnh bà suốt quãng thời gian dài đặc của một kiếp người.

Bầu không khí tĩnh lặng của buổi tối mùa đông như ảm lại trong tiếng reo lạnh canh của chiếc khánh treo ngoài hiên. Bất chợt từ đâu đó trong những ngôi nhà kế cận vang lên, cuộn tới và lừa vào không gian yên ả của ông bà những giai điệu tuyệt vời của bản Sonate Ánh Trăng của Beethoven. Cũng bất chợt bà nhìn xuống và nhận thấy ông đang từ từ mở mắt ra nhìn bà đăm đăm. Ánh mắt lạc thần của ông dường như được tiếp thêm sinh khí. Khuôn mặt già nua mệt mỏi của ông bỗng như dần ra, dần thắm lại.

Bà đưa bàn tay phải tới, nắm lấy bàn tay phải của ông - bàn tay khô lạnh, co quắp. Bà giữ lấy bàn tay ấy, siết chặt...

Chuỗi nhạc thánh thót của bản giao hưởng Sonate Ánh Trăng như quyện lấy, chìm nổi, lay động và trầm lắng trong không gian tĩnh mịch của ông và bà.

Như thu hết tàn lực, bàn tay ông đang nằm bất động trong tay bà, cũng khẽ co giật mấy cái, như muốn cùng nắm níu bàn tay bà, bàn tay đã tận tụy bên ông trong suốt cuộc đời ba động.

Bà cúi xuống nhìn sâu vào mắt ông và nói:

"Năm mươi năm trước, mình đã siết tay nhau lần đầu tiên, trong ngày lễ thành hôn, sau khi đeo nhẫn cưới cho nhau, anh còn nhớ không? Đêm ấy, mình cũng đã nghe bản giao hưởng Sonate Ánh Trăng này..."

Ông chớp chớp mắt. Ánh mắt ông đã nhận hiểu lời bà.

Bà lại cúi sát thêm xuống, miệng bà kề bên tai ông, và bà êm ái, từ tốn nói:

"VẬY bây giờ mình hãy siết tay nhau lần cuối cho trọn một đời đã sống với nhau..."

Bà không thốt lên được hai tiếng "nhé anh!" cho tròn câu được nữa, bởi vì lệ đã tuôn trào xuống.

Khuôn mặt hiền từ đôn hậu của ông bỗng như sáng lên một ánh hào quang phản chiếu của tình yêu sâu sắc thủy chung mà suốt cả nửa thế kỷ qua, ông và bà đã san sẻ chung đắp cho nhau. Một nét thanh thần hiện ra trên sắc diện ông trước khi ông hắt hơi thở cuối cùng. Hai bàn tay ấy đã siết chặt nhau lần đầu trong lễ cưới năm mươi năm trước và cùng siết chặt nhau lần cuối trong giây phút lâm chung của một người trong đôi uyên ương keo sơn gắn bó này, giữa tiếng nhạc du dương đưa tiễn của bản giao hưởng Sonate Ánh Trăng.

Vĩnh Hiền

Định mệnh

“Yêu là tìm được chính mình qua người khác.”

Alexander Smith

Anh và em, chúng ta gặp nhau như một điều gì đó thật đặc biệt bởi cả hai đều trải qua những đau khổ, mất mát và bất hạnh trong tình yêu. Những mảnh vụn còn lại của một tình yêu tan vỡ khiến cả anh và em đều thấy tình yêu sao thật mong manh, dễ tan biến vào hư không và chẳng dễ dàng tìm lại được.

Nhưng thật lạ! Chúng ta lại đến với nhau, tình cờ và như một định mệnh, một điều kỳ diệu đã kết nối hai tâm hồn, có lẽ đây là một cơ hội và cũng là một điều may mắn.

Em vẫn nhớ lần đầu tiên chúng ta tranh luận, hay nói đúng hơn là một cuộc tranh cãi, và chúng ta vô tình làm tổn thương nhau để rồi cùng nói

lời xin lỗi. Chúng ta xin lỗi vì đã để một sự bất đồng nhỏ nhất khiến cả hai phải giận hờn vô lý.

Và từ đó, em chợt nhận ra mối quan hệ của chúng ta đã dẫn đi theo một con đường mới, một con đường chỉ có anh và em. Em đã hạnh phúc biết bao khi nhận ra điều đó, và trong em một niềm tin lại bắt đầu hình thành. Những mâu thuẫn, sóng gió của cuộc sống giúp chúng ta biết đón nhận những cơ hội đến với mình và biết cách gìn giữ chúng hơn bao giờ hết. Những cơ hội đó giúp mình hiểu nhau nhiều hơn phải không anh?

Nhìn mắt anh, em biết anh yêu em nhiều lắm và em thật hạnh phúc khi biết điều đó. Em cũng thế, không thể nói hết những điều em đã dành cho anh, đó không chỉ là cuộc sống của em mà còn cả suy nghĩ và tâm hồn em. Cảm xúc luôn là điều khó thể hiện, nhưng mỗi ngày em đều cố gắng để những giây phút còn được bên nhau là vĩnh cửu với thời gian.

Kể từ giây phút đó, em biết rằng em đã tìm được người cùng chia sẻ những buồn vui của cuộc sống, những ngày sóng gió cũng như những lúc êm đềm. Và bởi vì định mệnh đã trao anh cho em, vì tình yêu mà chúng ta đã lựa chọn, cả anh và em sẽ cùng nhau đi hết quãng đường còn lại của cuộc sống, với nhau.

Khang Nhung - Theo Blue Mountain Art

Tình yêu không có tuổi

Ngày Chủ Nhật hôm ấy trời đẹp hơn bình thường, và tôi - cũng như thường lệ, đến đón bà cùng đi dự lễ nhà thờ. Không biết có phải một ngày tiết xuân đẹp đẽ như thế khiến người ta chú ý đến dáng vẻ của mình nhiều hơn không, mà hôm ấy bà tôi phải loay hoay mãi trước gương mới chọn được cho mình bộ đồ ưng ý.

- Mọi thứ ổn cả chứ bà? - Tôi tò mò hỏi.

Vừa sửa lại cho thẳng đôi bông tai bằng ngọc trai, bà vừa băng quơ trả lời: - Không biết nó trông như thế nào nữa... - Cái... cái gì trông như thế nào ạ? - Khi người ta già và có nhiều nếp nhăn... À mà này, cháu thấy màu má hồng của bà có đậm quá không? - Tôi cố giấu nụ cười:

- Bà ơi, dù bà trông như thế nào thì cũng có gì quan trọng đâu!... Ý cháu nói là, bà đã... 75 tuổi rồi! - Vừa nói xong, tôi thấy ân hận ngay vì mình đã quá khiếm nhã.

- Cháu xin lỗi. Cháu không nói với ý xấu đâu. Bà đừng giận cháu nhé!

- Bà xong rồi, giờ ta có thể đi được rồi cháu ạ! - Không trả lời tôi, bà đi ra và ngồi vào xe.

Tôi lái xe đưa bà đến nhà thờ, trong lòng vẫn không khỏi day dứt về lời nói vô ý của mình ban nãy. Tôi muốn nói cho bà biết rằng trông bà thật sự thu hút, nhưng lại không biết phải mở lời như thế nào.

Gửi xe xong, tôi theo sau bà vào nhà thờ. Vừa thấy chúng tôi bước vào, một ông lão trông rất hiền hậu vội đến đón bà. Tôi biết đó là ông Jim, một ông lão 77 tuổi góa vợ vẫn thường làm giúp công việc ở nhà thờ.

Lúc đó, bất chợt tôi hiểu ra điều gì đã làm bà tôi bối rối! Bà biết ông Jim cũng sẽ có mặt ở nhà thờ hôm nay. Phải chăng con tim bà đã rung động lần nữa?

- Bà khỏe không, Loretta? - Ông Jim nhẹ nhàng hỏi.

- Tôi khỏe, cảm ơn ông! - Bà nói với vẻ ngượng nghịu như thuở còn là cô thôn nữ trong làng.

Để hai ông bà được tự nhiên, tôi đi trước đến chỗ ngồi, lòng chợt cảm thấy vui vui khi nghĩ đến việc có thể vào một ngày nào đó, bà tôi sẽ làm cô dâu trong chính ngôi nhà thờ này.

Ông Jim dìu bà đến bên tôi. Sau khi nắm tay bà trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, ông run run đặt vào tay bà một mảnh giấy đã chuẩn bị từ lúc nào.

Đợi cho đến khi ông đi khuất, tôi liền mỉm cười thì thầm hỏi bà:

- Mảnh giấy đó viết gì vậy bà?

Bà đỏ mặt:

- Là số điện thoại của ông ấy. Ông ấy bảo bà gọi điện lại cho ông ấy nếu bà đồng ý đi dự buổi dạ vũ vào tối thứ bảy này.

Tôi vui lây với niềm vui của bà. Nhìn khuôn mặt rạng rỡ của bà, tôi chợt nhận ra rằng đã từ rất lâu rồi, chưa bao giờ bà vui đến thế. Bà tôi xứng đáng được hưởng niềm vui và hạnh phúc.

- Ông ấy chỉ cần một người bạn nhảy, thế thôi. - Bà nói mà không ngẩng đầu lên vì ngượng nghịu.

- Không đâu bà ơi, chỉ cần nhìn vào mắt ông ấy, là cháu biết ngay ông ấy chỉ muốn nhảy với một mình bà mà thôi!

Bà tươi hẳn lên, thì thầm với một nụ cười làm căng lại những nếp nhăn trên gò má:

- Có thật không cháu?

Tối thứ bảy tuần đó, bốn chồn không biết buổi dạ vũ của bà như thế nào, tôi cùng anh Louis - chồng tôi - quyết định ghé qua nơi tổ chức vũ hội. Không khó để nhận ra bà tôi trong bộ váy đầm trang nhã và tuyệt đẹp, đang say sưa trong một điệu vũ. Chỉ cần nhìn bà và ông Jim nhảy với nhau, bao lo lắng của chúng tôi hoàn toàn tan biến. Hai người đã thực sự làm chúng tôi kinh ngạc. Họ nhìn nhau cười dưới ánh trăng huyền diệu.

Tám năm đã trôi qua, ông Jim và bà Loretta của tôi vẫn hạnh phúc như cái đêm họ khiêu vũ cùng nhau đến tận bình minh. Mỗi lần thấy hai người, tôi lại được nhắc nhớ một điều rằng tình yêu thật sự không bao giờ có tuổi. Bất kể vào độ tuổi nào, kể cả khi ở tuổi 70 hay khi ở tuổi 20, thì tình yêu vẫn mãnh liệt và say đắm.

Louis và tôi vẫn thường ghé thăm nhà ông bà. Bà luôn đãi chúng tôi món bánh táo - món ăn mà với tôi, dường như không có ai trên đời này có thể làm ngon như bà.

Vân Hạnh - Theo Ageless

“Hạnh phúc là biết cho đi, là biết nhận ra và gìn giữ tình yêu ở bất kỳ giai đoạn nào; đó là sự trân trọng những giá trị vĩnh hằng của cuộc sống.”

Donald Walters

Gửi người con gái tôi yêu

Gửi người con gái tôi yêu, Đã từ lâu rồi, nhiều đêm anh đã thao thức nghĩ về em. Anh biết em - người con gái mà số phận đã dành cho anh - đang ở một nơi nào đó. Và anh sẽ tìm em.

Và khi gặp nhau, anh mong rằng em sẽ yêu anh thật lòng vì chính con người của anh. Anh cũng như vậy. Anh hy vọng em sẽ không khó chịu vì bộ quần áo có thể không hợp thời trang của anh, vì tâm hồn con người không lệ thuộc vào những hình thức bên ngoài.

Anh mong em sẽ luôn yêu anh dù cho có lúc anh không bên em.

Xin em hiểu rằng trông bề ngoài anh có vẻ lạnh lùng, mạnh mẽ và tự chủ như thế đấy, nhưng thật sự bên trong anh là một trái tim rất tình cảm và mong muốn được chia sẻ. Cũng đôi khi vì áp lực cuộc sống hay chính vì tình yêu anh dành cho em mà anh cảm thấy mình như mất phương hướng và thậm chí có lúc còn yếu đuối nữa em ạ. Xin đừng lo lắng nếu anh bị đau hay bị ngã bầm chầy máu, hãy chữa lành vết thương của anh bằng ánh mắt dịu hiền và sự quan tâm thật sự.

Khi yêu nhau, anh cũng muốn được ở bên em từng phút giây, nhưng điều đó không có nghĩa là phải dành trọn tất cả thời gian cho nhau em nhé. Anh thỉnh thoảng còn có những người bạn đã từng gắn bó với anh từ xưa đến giờ, anh sẽ không bỏ bạn mình trong lúc khó khăn, và anh muốn em cũng như vậy với những người bạn của em.

Nếu chúng mình có tranh luận hay cãi nhau, xin em đừng ghét bỏ anh. Nếu một lúc nào đó anh có khóc trên vai em, xin em đừng cười anh mà hãy hiểu rằng đó là nụ cười hạnh phúc của tình yêu.

Xin em hãy chân thật với anh và đừng lo ngại rằng những sự thật đó có thể làm anh bị tổn thương. Sự chân thật là nền tảng của một tình bạn, một tình yêu bền vững. Và anh hứa sẽ không giấu giếm em điều gì cả. Mỗi người có một nguyên tắc sống em ạ, và nguyên tắc của anh là khi yêu, anh chỉ yêu một người mà thôi. Anh hứa sẽ làm tất cả những điều anh có thể để làm cho cuộc sống của chúng ta mãi yên bình.

Em không xấu đâu, xin em đừng băn khoăn về điều đó. Và em cũng không cần trang điểm, vì đối với anh, em luôn là người đẹp nhất. Em

cũng đừng buồn nếu anh không nhận ra em vừa cắt một kiểu tóc mới. Không phải là vì anh không quan tâm đến em, mà bởi người con trai ít khi nhận ra ngay được điều đó. Anh sẽ luôn yêu em vì anh nhận ra nét đẹp huyền diệu ẩn chứa trong tâm hồn em.

Anh không đòi hỏi gì nhiều ở em ngoài tình yêu chân thành em dành cho anh. Anh sẽ là một người hạnh phúc nếu có được điều đó. Anh sẽ đến tìm em, em hãy đợi anh em nhé. Bất kể em ở đâu, em sẽ không có cảm giác một mình đâu - vì anh luôn nghĩ đến em.

Người yêu chưa biết mặt của em.

An Bình - Theo Dear Girl

Món quà của tình yêu

“Hạnh phúc là khám phá ra niềm vui được cho đi hơn là chỉ nhận.”

Donald Walters

Chúng tôi lấy nhau khi cả hai chưa tròn hai mươi tuổi. Ở ngôi làng nhỏ bé này, tìm được việc là một điều cực kỳ khó khăn. Sau khi cưới hai tháng, chồng tôi đọc được mẫu tin của công ty xe bus đang cần tuyển người trong rất nhiều vị trí, vì thế anh đã phải lái xe hơn một trăm cây số đến Roanoke Virginia để nộp đơn xin việc.

Tuần tiếp theo anh nhận được thư thông báo tham dự một cuộc thi tay nghề ở công ty, một lần nữa anh lại phải chạy trăm cây số để dự thi. Vài tuần sau đó anh được nhận vào làm thợ máy thử việc. Đối với chúng tôi đây quả là điều may mắn và là cơ hội để cả hai cải thiện cuộc sống, nhưng điều này cũng làm tôi cảm thấy rất buồn và thực sự lo lắng vì chúng tôi chưa bao giờ nghĩ đến ngày nào đó mình lại rời khỏi ngôi làng này để định cư ở một nơi hoàn toàn xa lạ, không bạn bè thân thích. Nhưng rồi cuối cùng chúng tôi đã quyết định dọn đến đó và thuê một căn phòng nhỏ gần chỗ làm. Tôi may mắn được nhận vào bán hàng ở một tiệm tạp hóa vào ban ngày, trong khi lịch làm việc của chồng tôi bắt đầu từ giữa đêm đến tám giờ sáng hôm sau. Vì thế khi anh trở về nhà vào mỗi sáng thì cũng là lúc tôi chuẩn bị để đi làm.

Đó là khoảng thời gian vô cùng khó khăn; dù làm việc rất vất vả nhưng tiền lương của cả hai cũng chỉ vừa đủ để trang trải cho cuộc sống hàng ngày. Thế nên khi đến ngày lễ Valentine, tôi biết chúng tôi sẽ không thể mua gì làm quà cho nhau cả. Sau khi anh đi làm vào đêm trước lễ Valentine, tôi đã không thể chợp mắt khi nghĩ đến anh, và tôi quyết định tự mình làm một tấm thiệp cho anh. Tôi không có những tấm bìa đẹp mắt nên đã dùng những trang giấy trắng trong cuốn sổ tay của mình và làm một bài thơ nhỏ bày tỏ tình cảm với anh. Khi tôi hoàn thành xong tấm thiệp thì trời cũng vừa sáng.

Tôi đã có một món quà cho anh nhân ngày lễ Valentine nhưng tôi vẫn cảm thấy ý tưởng này của mình thật ngốc nghếch và trẻ con làm sao, dẫu sao tôi chỉ mong anh sẽ cảm thấy vui vì điều đó. Tôi nín thở và hồi hộp khi anh nhận nó, mở ra và bắt đầu đọc bài thơ của tôi trên tấm thiệp chỉ bằng những trang giấy trắng ghép vào nhau:

Những món quà mơ ước

Khi ta còn khó khăn

Những dải ren tưởng tượng

Tô điểm trái tim nồng

Của anh, và của em

Hãy mở tấm thiệp nhỏ

Em dành tặng cho anh...

Bên trong tấm thiệp tôi đã vẽ một trái tim màu đỏ với dòng chữ "Em mãi yêu anh". Tôi hồi hộp sợ anh sẽ cười tôi vì ý tưởng ngốc nghếch này, nhưng khi đọc xong những dòng chữ này, anh đã nhìn tôi và mỉm cười - một nụ cười ngập tràn niềm vui và hạnh phúc.

Anh lấy từ trong túi một vật gì đó và nắm chặt trong lòng bàn tay khi mắt anh vẫn nhìn tôi. Ngập ngừng một lúc, anh nói:

- Anh cũng có quà dành tặng em, nhưng... em đừng cười nhé...

Với một chút tò mò và mong đợi, tôi nắm lấy tay anh và từ từ mở những ngón tay ra. Một trái tim nhỏ bằng nhôm nằm gọn trong lòng bàn

tay của anh. Tối qua khi tôi thức làm cho anh tấm thiệp Valentine thì anh cũng đang thức để cắt một trái tim từ một tấm nhôm để tặng tôi. Anh bảo người cùng làm với anh đã cười anh khi nhìn thấy anh cặm cùi cắt miếng nhôm thành hình trái tim nhỏ và thật ra anh cũng cảm thấy lo lắng trước khi tặng tôi món quà này.

Tôi vẫn luôn giữ trái tim ấy thật cẩn thận trong ngăn bàn, và mỗi khi mở nó ra, nhìn thấy trái tim nhỏ vẫn ánh lên một màu sáng bạc, những kỷ niệm của ngày xưa lại tràn về trong tôi nhẹ nhàng và hạnh phúc. Sau nhiều năm, giờ chúng tôi đã có thể mua tặng nhau những món quà đắt tiền hơn, đẹp hơn trong ngày Valentine nhưng tất cả không thể có một ý nghĩa sâu sắc và đáng trân trọng hơn món quà chúng tôi đã tự làm cho nhau bằng cả trái tim trong năm đầu tiên sau khi cưới.

Khang Nhung - Theo Handmade Valentine from the Heart

Chiếc mề đay

Tôi là một y tá làm công việc chăm sóc sức khỏe cho các cụ già tại một dưỡng đường ở ngoại ô thành phố. Đó là một công việc bình thường và nhàm chán, ngày nào cũng lặp đi lặp lại như thế. Cho đến một hôm, tôi được chứng kiến một câu chuyện thật sự cảm động mà cho đến tận bây giờ, nó vẫn in đậm trong tâm trí tôi. Chính câu chuyện ấy đã khiến tôi thay đổi suy nghĩ về nghề nghiệp của mình.

Khi ấy đang là buổi trưa, và theo thường lệ, tôi giúp vài cụ già ăn cơm. Các cụ trong dưỡng đường đều đã cao tuổi, đôi tay run rẩy của họ không thể tự cầm muỗng múc thức ăn được. Tôi vừa bón thức ăn, vừa dõi theo từng người để giúp đỡ họ khi cần. Bất chợt, tôi ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ và trông thấy một cụ ông đi ngang qua. Tôi biết ông cụ đang trên đường xuống sảnh thăm vợ mình như thường ngày. Nhìn dáng đi khó nhọc của ông, tôi vội nhờ cô bạn đồng nghiệp tiếp tục làm giúp, rồi chạy đến dìu ông.

Khi chúng tôi bước vào phòng, tôi nhìn thấy một cụ bà tóc bạc phơ, khuôn mặt phúc hậu đang nằm trên giường, ngước mắt nhìn lên trần nhà, hai tay đặt chéo trước ngực. Vừa trông thấy chồng mình, bà bỗng rưng rờ hẳn lên. Ông lão đến ngồi cạnh bên, nắm lấy đôi bàn tay nhăn nheo của

bà và thì thầm những lời nhẹ nhàng, âu yếm. Tôi chưa bao giờ được trông thấy cảnh tượng nào lãng mạn đến thế, nhất là ở tuổi của hai ông bà. Nhìn khuôn mặt ngời sáng của hai người, tôi bỗng hiểu rằng tình yêu vĩnh cửu là hoàn toàn có thật trên đời.

Hai ông bà ra dấu cho tôi ngồi xuống bên cạnh. Bà cụ nhìn tôi mỉm cười, đôi tay run run chậm chạp đưa lên vén cổ áo, đưa ra cho tôi xem một sợi dây chuyền có mặt là một nửa cái nhẫn vàng. Cứ nhìn thái độ trân trọng của bà, tôi có thể hiểu vật đó có ý nghĩa với bà đến nhường nào. Cả ông lão dường như cũng rất xúc động.

"Có một câu chuyện gắn với cái nhẫn này" - Ông nói với tôi, mắt vẫn không rời khuôn mặt vợ mình - "Cách đây gần một năm, tôi đành phải nói với Susan rằng tôi không thể tiếp tục chăm sóc cho bà ấy được nữa. Tôi không thể công bà vào nhà tắm, không thể dọn dẹp nhà cửa và nấu ăn. Tôi không thể làm được những việc này nữa rồi... Tôi cũng đã già..."

Ông ngừng một lúc lâu để qua cơn xúc động. Tôi có thể hiểu được rằng những lời ông nói với bà hôm ấy thật sự là điều mà ông không hề mong muốn.

"Chúng tôi sống với nhau mà không có con cái, cũng không có bà con họ hàng. Tôi đã làm tất cả để chăm sóc Susan theo cách chu đáo nhất mà tôi có thể, nhưng đến lúc đó, tôi biết rằng mình không thể hoàn thành được công việc này. Chỉ còn một cách duy nhất là hai chúng tôi vào cùng một dưỡng đường, để bà ấy được chăm sóc đầy đủ hơn, và để tôi tiếp tục được ở bên bà.

Ngày đầu tiên khi chúng tôi đến đây, sau khi làm xét nghiệm, các y tá cho tôi biết ngón tay của Susan bị sưng và họ cần phải cắt bỏ chiếc nhẫn cưới bà đang đeo. Điều đó khiến bà ấy suy sụp hẳn. Chúng tôi đã cùng đeo cặp nhẫn cưới ấy kể từ ngày tổ chức hôn lễ trong nhà thờ, nên đối với cả hai chúng tôi, nó thật sự có ý nghĩa. Thế là để hai chiếc nhẫn luôn luôn là một cặp đôi, tôi quyết định tháo luôn chiếc của mình ra." - Kể đến đây, ông lại trao cho bà một cái nhìn âu yếm. Nhìn họ, tôi thật sự khát khao có được một tình yêu như thế.

"Cả hai chiếc nhẫn đều đã cũ và không còn nguyên như trước nữa. Tháo nó ra khỏi tay, đối với chúng tôi quả là một điều khó khăn.

Ngay buổi sáng hôm sau, tôi mang hai chiếc nhẫn đến tiệm kim hoàn, nhờ họ nấu chảy chúng để làm thành một chiếc nhẫn có hai nửa gắn vào nhau. Tôi giữ một nửa chiếc nhẫn, bà ấy giữ phần còn lại." - Ông từ từ đưa tay lên cổ mình, lấy ra một sợi dây chuyền giống hệt của bà và đưa cho tôi xem. Phía dưới tấm nhẫn của bà là dòng chữ "Anh yêu em, Susan", còn phía dưới tấm nhẫn của ông là "Em yêu anh, Joseph".

Tôi bước ra khỏi phòng mà nước mắt lưng tròng. Câu chuyện tình của họ thật sự khiến tôi cảm động.

Sau bữa trưa và hoàn tất vài công việc giấy tờ, tôi trở lại căn phòng của họ. Ông đang đu đưa bà trong vòng tay và hát khe khẽ đoạn cuối bản "Amazing Grace". Tôi đợi cho tới khi ông đặt bà xuống, kéo bà nằm lại ngay ngắn rồi đưa tay khép mắt bà lại. Ông cụp quay về phía tôi, bình thản nói: "Cám ơn cô đã lắng nghe câu chuyện của chúng tôi. Bà ấy rất vui vì điều đó! Tôi vừa hát cho bà ấy nghe bài hát cuối cùng."

Sau đó vài ngày, ông lão cũng ra đi với nụ cười trên môi. Tôi biết từ đó trở đi, họ không bao giờ xa nhau lần nào nữa.

Thái Hiền - Theo The Locket

“Tình yêu không có tuổi. Và tình yêu làm ta không già đi.”

Jeanne Moreau

Quà tặng cho những tâm hồn đang yêu

Đừng quay lưng với tình yêu khi nó đang ở trước mắt bạn. Nếu làm như thế, một ngày nào đó bạn sẽ phải hối tiếc vì đã để tình yêu vỗ cánh bay đi.

Người ta thường mất hàng giờ để trò chuyện thân mật với một người, hàng ngày để ái mộ một người, hàng tuần để nhớ nhung một người, hàng tháng để yêu một người, nhưng chỉ trong nháy mắt là có thể nói lời chào từ biệt với một người.

Tình yêu không phải là điều cần nắm giữ trong tay mà là điều ta phải cho đi.

Đừng lo lắng con tim sẽ đưa ta đến đâu vì trái tim tự biết tìm đường của nó.

Khi yêu một người, xin đừng quá chú tâm vào lỗi lầm của người đó, mà hãy biết chấp nhận những lỗi lầm ấy với một tấm lòng vị tha, bao dung.

Đừng nhào nặn người yêu theo khuôn mẫu của bạn. Nếu không, bạn chỉ yêu chính hình bóng của mình phản chiếu nơi họ.

Tình yêu giống như thủy ngân trong lòng bàn tay. Hãy để những ngón tay duỗi ra thì nó lưu lại. Nắm thật chặt nó thì nó trôi mất.

Nguyễn Mạnh Thảo - Theo Internet

Đi tìm tình yêu

“Có nhiều điều kỳ diệu chờ đến trong cuộc sống, nhưng hầu hết những điều tuyệt vời trong đời là do ta thận trọng vun đắp, nỗ lực theo đuổi hoặc đòi hỏi sự kiên trì bền bỉ mới có được.”

Kevin Chapman đã để ý đến cô gái ấy từ khi hai người đang đứng dưới tầng ngầm ga xe điện Penn, thành phố New York. Nhìn bộ váy hợp thời trang và cách trang điểm khéo léo cùng gương mặt xinh xắn của cô, anh nghĩ thầm: "Chà, cô gái này trông thật có duyên!"

Đó là ngày 5 tháng 7, hầu hết mọi người trở về nhà sau kỳ nghỉ lễ cuối tuần, nên xe điện không còn một ghế trống nào cả. Anh lên xe và đi dọc các toa để tìm ghế, vô tình gặp lại cô gái "có duyên" đi cùng chuyến xe với anh. Anh vui vẻ bắt chuyện làm quen, điều khiến anh cảm thấy bất ngờ và thú vị là qua cách nói chuyện, anh phát hiện ra cô là một cô gái thông minh, chứ không phải như ấn tượng ban đầu mà anh nghĩ. Chưa bao giờ anh gặp một người con gái nói chuyện hợp đến như vậy, và thế là suốt chuyến đi đến Philadelphia ngày hôm ấy, hai người cứ say sưa trò chuyện. Khi đã đến ga, Kevin bước xuống tàu mà lòng vẫn còn vương vấn chưa muốn rời. Con tàu từ từ rời bến, bắt đầu chạy tiếp đến Baltimore thì Kevin mới chợt nhớ ra rằng anh chưa hỏi địa chỉ của cô gái ấy, thậm chí số điện thoại nơi làm việc cũng không. Thầm trách mình

quá đáng trí, anh quyết tâm sẽ tìm cô cho bằng được, mặc cho tất cả những gì anh biết về cô chỉ là cái tên Rita, sống gần ga xe điện Baltimore và cô đang làm việc cho một hãng luật nào đó.

Ngày hôm sau, Kevin chạy đến thư viện và liệt kê tất cả những công ty luật ở Baltimore. Một danh sách dài đằng đẵng, nhưng anh không hề nao núng. Anh bắt đầu chiến dịch tìm kiếm cô gái. Anh xin nghỉ phép, kiên nhẫn gọi hết công ty luật này đến công ty luật khác ở Baltimore hỏi thăm tin tức về người con gái mang tên Rita. Những cảm xúc ấy đã khẳng định một điều rằng anh đã yêu cô ấy.

Anh bạn Arthur của Kevin lo lắng:

- Cậu không thể cứ như vậy. Trên đời này còn có bao nhiêu cô gái khác mà.

- Nhưng họ không phải người tớ muốn tìm. Giả như cậu gặp Rita, giả như cậu biết được cô ấy đặc biệt đến mức nào...

Arthur thở dài. Đột nhiên, Kevin ngừng lại:

- Tớ mới nhớ ra một điều! Cô ấy nói đã từng học ở một trường phổ thông tên là California!

Arthur gợi ý cho Kevin gọi điện cho phòng giáo vụ của trường. Kevin liền nhấc điện thoại, hồi hộp nói:

- Tôi đang cố tìm địa chỉ của một cô tên là Rita. Tôi không biết họ cô ấy là gì, nhưng chắc chắn cô Rita đã tốt nghiệp bốn năm trước ở trường.

Cô gái trực điện thoại hỏi lại, vẻ nghi ngờ:

- Anh cần hỏi để làm gì?

Bối rối vì thái độ dè chừng ấy nhưng Kevin vẫn nhanh trí bịa ra một câu chuyện về việc tìm một quyển sách mà cô ấy mượn của anh khi còn học chung. Tuy nhiên, cô gái ấy không có vẻ nhiệt tình giúp đỡ. Cô nói ngắn gọn:

- Theo danh sách, chúng tôi có một cô Rita đã tốt nghiệp vào bốn năm trước đây, Nhưng tôi không được tùy tiện cho thông tin về cô gái đó.

Bất kể Kevin đã van nài như thế nào, cô gái vẫn lạnh lùng đáp:

- Xin thứ lỗi. Điều đó trái với nội quy của trường.

Suốt những ngày sau, Kevin lúc nào cũng loay hoay nghĩ xem mình phải làm sao để cô giáo vụ cung cấp thông tin cho anh.

Ba ngày sau, Kevin gọi lại phòng giáo vụ trường. Khi nghe giọng cô gái đã gặp hôm qua, anh liền đập máy. Ngày hôm sau anh gọi lại, rồi cúp máy mỗi khi nghe cô giáo vụ ấy trả lời.

Nhiều lần sau đó, có một giọng nữ trẻ hơn trả lời điện thoại. Giọng cô có vẻ thân thiện, Kevin tìm cách lấy lòng cô ấy ngay:

- Làm ơn giúp tôi! Tôi đã đem lòng yêu một cô gái tình cờ gặp trên một chuyến tàu. Tôi biết cô ấy đã từng học ở trường này. Làm ơn tìm giúp tôi số điện thoại hoặc địa chỉ nhà của cô ấy được không?

Cô gái có vẻ rất thông cảm. Cô nhẹ nhàng nói:

- Tôi không dám hứa. Nhưng tôi sẽ cố tìm giúp anh.

Mỗi phút trôi qua, Kevin bắt đầu thất vọng vì nghĩ rằng cô ấy sẽ không bao giờ gọi lại cho anh. Đến hai giờ sau, điện thoại vẫn nằm im lìm... Anh chờ đợi hàng giờ, hàng ngày rồi đến một tuần... Vào lúc gần như đã tuyệt vọng, thì Kevin nhận được điện thoại của cô ấy. Cô trả lời anh, vẻ mừng vui, hào hứng:

- Đây rồi! Tôi tìm ra số của cô ấy rồi. Nhưng đó là số điện thoại nhà của cha mẹ cô ấy. Tôi đã kể với họ về câu chuyện của anh... - Cô cười khúc khích - Và đây là số điện thoại của cô ấy ở Baltimore.

Hai năm sau, lễ cưới của Kevin và Rita diễn ra. Trong bài diễn văn chúc mừng bạn mình, Arthur nói:

- Các bạn thân mến, mỗi người chúng ta đều có một nửa của mình mà cuộc sống đã dành sẵn. Tình yêu là một điều kỳ diệu, nhưng có thể định mệnh sẽ không trao tận tay chúng ta điều kỳ diệu đó, mà để chúng ta phải đau buồn, nhớ nhung, rồi vượt qua những trở ngại mới có thể có được. Kevin là một anh chàng may mắn vì đã tìm được điều kỳ diệu cho cuộc đời của mình.

Nhã Khanh - Theo Small Miracles of Love

“Định mệnh có thể mang chúng ta đến với nhau, nhưng chính chúng ta làm cho định mệnh đó thành sự thật.”

Khuyết danh

Ký ức yêu thương

“Anh còn yêu em như ngày nào không anh? Bây giờ, em không còn trẻ đẹp như xưa nữa, phải không anh?” - Vừa ngắm mình trong gương, Karin vừa hỏi tôi bằng một giọng nũng nịu dỗi hờn.

Nhìn khuôn mặt dịu hiền, đáng yêu của nàng, bất giác tôi mỉm cười. Chúng tôi cưới nhau đã hơn mười năm và trong suốt ngần ấy thời gian, chưa bao giờ tôi khác đi. Thời gian đã làm biến đổi nhiều thứ. Đã xuất hiện những vết chân chim trên khóe mắt chúng tôi, đã làm Karin không còn như xưa vì trải qua những lần sinh nở, nhưng tình yêu tôi dành cho nàng vẫn vẹn nguyên như bài học năm nào ông tôi đã dạy.

Năm ấy, tôi chỉ là một cậu bé mười ba tuổi được mẹ dẫn về thăm ngoại tại một vùng quê yên tĩnh sau một năm học vất vả. Tôi được dạo chơi trên những đồng cỏ xanh ngút ngàn và cùng ông đi câu cá vào những buổi chiều nắng đẹp.

Bỗng một hôm tôi chợt nhìn thấy ông ngồi một mình trầm ngâm trong phòng, mắt đắm đắm nhìn vào bức hình trắng đen đã ngả màu trên tường.

- Ông ơi, người trong ảnh là ai thế? - Tôi tò mò hỏi.

- Con nhìn thấy đôi mắt của cô ấy chứ? - Ông không trả lời mà hỏi lại tôi.

- Cô ấy có đôi mắt rất đẹp, ông ạ! - Tuy là một cậu bé con, nhưng tôi vẫn nhận thấy người phụ nữ trong bức ảnh rất duyên dáng và xinh đẹp. Mái tóc dài ôm lấy khuôn mặt thanh tú. Và đặc biệt, đôi mắt như có một sức hút mãnh liệt.

- Cô ấy là người yêu cũ của ông ư? - Tôi trêu chọc. Nhưng ông không hề tỏ ra phật ý. Miệng nở nụ cười âu yếm, đôi mắt vẫn không rời bức hình, ông chậm rãi nói:

- Đúng đấy, cháu ạ! Ông đã yêu và sẽ mãi yêu bà ấy!

Tôi ngạc nhiên đến nỗi không thốt lên được lời nào. Lần đầu tiên có người đề cập đến chuyện tình yêu với tôi mà người ấy lại là ông. Nhưng người phụ nữ trong ảnh nào có phải là bà? Mặc dù bà mất trước khi tôi ra đời, nhưng tôi đã nhiều lần thấy ảnh bà trong quyển album của mẹ. Như hiểu nỗi băn khoăn trong lòng tôi, ông đứng dậy và đi về phía tủ kính, lấy ra quyển album có lẽ đã lâu lắm rồi. Nhìn những tấm hình xưa cũ, ông như đắm chìm vào kỷ niệm của thời trai trẻ.

- Cháu nhìn xem, tấm hình này ông và bà chụp ở bãi biển Scheveningen đấy. Còn đây là cảnh chụp ngay trên đồng cỏ của trang trại nhà mình, cháu nhận ra chứ?

Thật vậy, bà tôi không đẹp như người phụ nữ trong ảnh. Lẽ nào ông lại cưới một người mà mình không hề yêu?

- Ông ơi, thế người phụ nữ trong tấm ảnh kia là ai thế? - Tôi không nén nổi sự tò mò.

- Là bà của cháu đấy. - Ông khẽ đáp - Cháu nhìn đôi mắt của bà xem.

Lúc đó, tôi mới nhìn kỹ và nhận ra đấy là bà của tôi. Thời gian đã biến đổi khá nhiều đường nét trên khuôn mặt, khiến bà không còn vẻ đẹp như xưa, nhưng đôi mắt vẫn thế, vẫn ấm áp và thu hút.

- Bao nhiêu năm đã trôi qua nhưng ông vẫn rất yêu bà. Và cháu hãy nhớ điều này nhé: Khi ta thật sự yêu một người, ta sẽ không còn quan tâm đến vẻ bề ngoài của người ấy. Chính bà của cháu vẫn thường than thở rằng, bà trở nên già đi, xấu đi. Nhưng đối với ông, bà vẫn luôn đẹp, đẹp như trong bức ảnh ngày còn son trẻ này. Mỗi khi nhìn vào mắt bà, ông lại thấy đôi mắt sáng trong của cô gái đôi mươi xinh đẹp ngày xưa.

Những lời nói xuất phát từ tình cảm chân tình của ông đã hằn sâu trong tâm trí tôi. Dù lúc ấy tôi vẫn còn đang ở lứa tuổi thiếu niên, chưa hiểu rõ khái niệm về tình yêu, tôi cũng ước muốn sau này sẽ có được một tình yêu cao cả và sâu sắc như thế. Có thể khi đó tôi còn quá nhỏ để hiểu thế nào là một tình yêu đích thực, nhưng lúc này đây, khi nhìn vào mắt Karin, tôi vẫn thấy nàng thật trẻ trung và duyên dáng như ngày mới

quen. Và tôi cảm nhận rõ rằng chính vẻ đẹp của tâm hồn mới đảm bảo cho một tình yêu bền vững.

Hoa Phượng - Theo Internet

Tìm lại tình yêu

“Từng giây phút trong tình yêu đều có ý nghĩa của nó. Hạnh phúc cũng như nỗi đau đều trở thành những kỷ niệm và bài học cho trái tim.”

Kimberly Kirberger

Luôn bận rộn, tất bật với công việc, con cái, nhà cửa... là những lý do tạo nên một khoảng cách im lặng vô hình giữa hai vợ chồng tôi. Yêu nhau một thời gian dài rồi chúng tôi mới quyết định cưới nhau, có với nhau hai mặt con, công việc ổn định, thế mà càng ngày chúng tôi càng không thể tìm thấy tiếng nói chung trong cuộc sống hôn nhân.

Chúng tôi không còn cùng chia sẻ những suy nghĩ, cảm nhận - mỗi người theo đuổi một thế giới của riêng mình, che giấu những suy nghĩ thật trong lòng ngay cả những lúc gần nhau.

Và ngay lúc này đây, khi chúng tôi đang cùng nghỉ ngơi trên bãi biển thơ mộng với quyết tâm cải thiện tình hình, thế mà mọi chuyện có vẻ cũng không khá hơn chút nào. Mỗi người một chiếc ghế bố, đọc sách và trôi theo dòng suy ngẫm mà dường như quên mất "một nửa thương yêu" đang ở chiếc ghế ngay bên cạnh.

Không biết anh có nhận ra không, chứ tôi thì buồn lắm, vì tôi là phụ nữ mà! Tôi luôn tự vấn lòng mình "Tại sao lại như vậy? Tại sao lại xuất hiện một khoảng lặng giữa chúng tôi? Không thể cứ mãi như thế này được!". Tôi quyết định phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này. Tôi hỏi anh: "Hay là vợ chồng mình xây những lâu đài bằng cát đi anh!". Anh buông quyển sách xuống, ngược mắt nhìn qua tôi, hơi ngần ngừ nhưng rồi anh cũng gật đầu đồng ý.

Hai chúng tôi bắt tay vào xây lâu đài cát. Bắt đầu là nền, rồi đến những bức tường cát bao xung quanh. Anh rất khéo tay, bằng những động

tác thuần thực, anh xây cho lâu đài những chiếc cầu nhỏ bắc ngang qua để đi vào bên trong. Còn tôi thì trang trí nóc lâu đài bằng những vỏ sò. Lâu đài của chúng tôi cũng có cổng vòm, ban công và cửa sổ bên hông cũng được đắp vỏ sò.... Cuối cùng thì công trình của chúng tôi cũng hoàn tất. Thật tuyệt vời, trông nó giống như một tòa lâu đài của vua chúa ngày xưa vậy!

Đang mãi ngẫm nghĩ và tự tán thưởng mình, thì đột nhiên một con sóng to ập đến, cuốn cả công trình của chúng tôi vào lòng biển. Thế là mọi công sức, tâm huyết đều vô ích. Lại phải bắt đầu từ đầu và lại bị sóng đánh trôi đi. Cứ thế, chúng tôi mãi miết xây và con sóng vẫn cứ mãi miết cuốn đi tất cả. Chán nản, chúng tôi không tiếp tục cuộc chơi nữa, một mỗi quay về khách sạn.

Đã khuya lắm rồi, có lẽ mọi người đã chìm vào giấc ngủ. Duy chỉ có tôi là không tài nào chợp mắt. Tôi khoác lên người chiếc áo choàng và bước ra ban công, đứng nhìn về phía biển. Một lát sau, anh cũng theo ra. Anh hỏi:

- Có chuyện gì vậy em?

- Em đang nghĩ về cuộc hôn nhân của chúng mình. Anh có nhớ lần cuối cùng chúng ta trò chuyện với nhau cách đây bao lâu không? Em có cảm giác chúng ta giống như hai người xa lạ cùng sống dưới một mái nhà... Tại sao lại như vậy chứ? - Tôi nói luôn một mạch, vì e rằng nếu như ngừng lại một chút thôi là tôi không đủ can đảm để nói thật những suy nghĩ lâu nay đã chôn kín trong lòng - "Em thấy hiện giờ chúng mình giống như những lâu đài cát lúc này vậy. Cứ mãi miết chạy theo những toan tính của cuộc sống hàng ngày để rồi bị chính nó cuốn đi lúc nào không biết!".

Đã rất lâu, hôm nay chúng tôi mới lại nói với nhau về những trần trở, buồn phiền, về những điều không bằng lòng nhau trong cuộc sống. Chúng tôi cởi mở nỗi lòng dưới sự chứng kiến của những vì sao đang lấp lánh trên bầu trời, trong tiếng sóng rì rào từ biển xa đưa lại. Anh nói:

- Anh hứa sẽ lắng nghe em nói, và dành thời gian cho em nhiều hơn!

Và tôi cũng hứa: "Em sẽ bình tĩnh hơn, sẽ ở bên anh nhiều hơn, và sẽ không che giấu những suy nghĩ của mình như trước đây nữa!".

Và các bạn có biết không? Đêm đó, tôi đã ngủ rất ngon, rất sâu trong vòng tay anh. Buổi sáng hôm sau mới thật là tuyệt. Chúng tôi cùng ra biển lướt sóng, cùng nhau xem những chú cá heo đang quăng mình đùa vui trong sóng nước. Chúng tôi đã cười rất nhiều, mọi ưu phiền lâu nay gần như tan biến. Có lẽ chúng tôi sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc này. Trong niềm hạnh phúc ngọt ngào vừa tìm lại được, tôi như nghe thấy từ sâu thẳm tâm hồn có một giọng nói cất lên:

"Khi ngày mai đến và cuộc sống lại bắt đầu, hãy nghĩ về nỗi đau và những giọt nước mắt đã qua để biết trân trọng và giữ gìn hạnh phúc ngày hôm nay. Và hãy luôn nhớ rằng nụ cười có thể chữa lành mọi vết thương".

Đặng Thị Hòa - Theo Crumbling Sand Castles

"Tình yêu có khả năng chữa lành trái tim cho cả hai, người cho và người nhận."

Karl Menninger

Bức thư giảng hòa

"Chỉ có tình yêu mới có thể làm cho cuộc sống của bạn ý nghĩa hơn."

Elbert Hubbard

Có đôi vợ chồng cưới nhau được khá lâu, và như nhiều cặp vợ chồng khác, họ cũng trải qua những sóng gió trong cuộc sống hôn nhân của mình. Một ngày kia, sau trận cãi nhau kịch liệt, mối quan hệ giữa hai vợ chồng trở nên vô cùng căng thẳng. Họ giận dữ và thất vọng về nhau.

Sau một tuần lễ chẳng ai nói với ai lời nào, người chồng cầm một mảnh giấy và một cây bút, yêu cầu cả hai bình tĩnh ngồi vào bàn, viết ra những gì không hài lòng về nhau rồi đưa cho nhau đọc. Cô vợ không thèm nhìn chồng, giật ngay mảnh giấy và cầm cúi viết hết dòng này sang dòng khác. Bao nhiêu bức dọc, giận dữ, cô trút hết vào ngòi bút. Người chồng thì ngược lại, cứ cúi đầu trầm tư suy nghĩ một lúc lâu rồi mới bắt đầu đặt bút viết.

Khoảng 15 phút sau, khi đã viết xong, họ trao cho nhau mảnh giấy của mỗi người. Mảnh giấy của người vợ đầy ắp những lời phàn nàn, kể tội người chồng của mình. Cô cảm thấy mình đau khổ biết bao khi cuộc sống hôn nhân không hề lý tưởng như cô vẫn hằng tưởng tượng. Cầm tờ giấy từ tay chồng, cô từ từ mở mảnh giấy ra, chán nản khi nghĩ rằng hẳn nó cũng dày đặc chữ về những nỗi thất vọng mà chồng cô cảm thấy. Thế nhưng những gì cô trông thấy khiến cô rơi nước mắt, không phải giọt nước mắt buồn khổ, mà là giọt nước mắt của hạnh phúc. Trên mảnh giấy của chồng cô chỉ có một dòng chữ ngắn gọn: "Anh luôn yêu em - cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra!".

Cầm Giang - Theo Inspirations

Đoạn kết của một tình yêu

“Tình yêu giống như dòng suối mùa xuân. Càng chảy xa và càng dài bao nhiêu, dòng suối ấy càng trở nên mạnh mẽ hơn, sâu thẳm hơn và trong sạch hơn bấy nhiêu.”

Eddie Cantor

Chuyện tình của Martha và Glenn chớm nở từ khi cả hai người còn học chung trường phổ thông. Sau khi tốt nghiệp đại học và ổn định việc làm, họ quyết định cưới nhau. Kể từ ngày đó cho đến tận bây giờ - khi hai người đã ở tuổi răng long đầu bạc - chưa bao giờ hai ông bà xa nhau dù chỉ một ngày.

Mãi cho đến Giáng sinh năm ngoái, để thuận tiện cho việc theo dõi và chăm sóc sức khỏe cho ông Glenn khi căn bệnh giảm trí nhớ của ông ngày càng nghiêm trọng, cả gia đình đưa ông vào dưỡng đường Wesbury. Và thế là, lần đầu tiên kể từ khi cưới nhau, hai ông bà phải sống xa nhau.

Từ lúc lên 6 tuổi, bà Martha đã bị khiếm thính. Vài năm trở lại đây, bà còn bị chứng đau lưng hành hạ. Sau nhiều lần xét nghiệm, người ta kết luận rằng, cơn đau khủng khiếp của bà xuất phát từ một khối u lớn. Bà mắc phải căn bệnh ung thư phổi.

Bệnh tình của Martha ngày càng trở nên trầm trọng. Chẳng bao lâu sau, bà không thể tự ăn được nữa mà phải truyền qua ống dẫn. Nhưng không ai dám nói sự thật ấy cho ông Glenn. Khi các con đến thăm ông ở dưỡng đường, họ đều giấu ông về tình trạng nguy kịch của bà.

Diane - cô con gái lớn của hai ông bà - cảm nhận rằng, hình như cha đã linh cảm được điều chẳng lành xảy ra với mẹ cô. Sức khỏe của ông Glenn tiếp tục diễn biến xấu đi. Và rồi một ngày nọ, các bác sĩ thông báo với gia đình rằng, ông sẽ không còn sống được bao lâu nữa. Ước nguyện cuối cùng của ông là muốn được ở bên cạnh gia đình mình. Mọi người trong gia đình đều biết đây có thể là cơ hội cuối cùng họ còn được sống bên cạnh ông. Không ai bảo ai, những người con đều tự nhủ sẽ làm tất cả mọi điều để cha mẹ mình cảm thấy hạnh phúc.

Ông Glenn Stockton không nói được nhiều, và bà Martha cũng vậy. Nhưng vào lúc này, lời nói thật sự không còn cần thiết đối với cả hai bởi họ đã sống hạnh phúc bên nhau gần như trọn vẹn cả cuộc đời.

Vào lúc này, bà Martha gần như không thể di chuyển được nữa. Căn bệnh quái ác đã khiến cho mỗi chuyển động của bà đều gây ra những cơn đau. Ông Glenn cũng phải ngồi xe lăn. Lúc vừa bước vào ngưỡng cửa ngôi nhà quen thuộc của mình, ông liền yêu cầu các con đưa mình đến bên giường bà. Đang thiêm thiếp trong giấc ngủ, nhưng dường như bà Martha cũng cảm thấy có sự hiện diện của ông. Bà mở mắt, ngược nhìn và thấy ông bên cạnh. Không ai có mặt vào giây phút đó có thể quên được khuôn mặt rạng rỡ của bà, và cả cái nhìn trìu mến, yêu thương của ông. Không gian, thời gian như ngừng trôi, chỉ còn đọng lại hình ảnh tuyệt đẹp của một tình yêu to lớn mà hai ông bà đã dành cho nhau. Ông Glenn thì thầm trong niềm xúc động: "Cảm ơn các con". Câu nói ấy khiến cho các con ông đều rơi nước mắt. Việc gặp lại bà, được tiếp tục sống bên cạnh bà đối với ông có ý nghĩa hơn bất kỳ điều gì. Chốc chốc, bà Martha lại nhìn quanh phòng và đôi mắt của bà dường như sáng hơn mỗi khi trông thấy ông.

Cuộc hội ngộ kéo dài đến gần nửa đêm. Mọi người rời khỏi phòng, trả lại không gian yên tĩnh cho hai ông bà. Bà Martha đã ngủ thiếp đi, khuôn mặt vẫn rạng ngời niềm hạnh phúc, còn ông Glenn nằm ở giường bên cạnh, âu yếm nhìn vợ mình như muốn canh cho bà ngủ một giấc bình yên.

Sáng hôm sau, khi các con trở lại phòng, thì bà Martha đã ra đi tự lúc nào. Ông Glenn hoàn toàn không hay biết điều đó. Biết cha đang rất yếu, không ai trong nhà dám nói ra sự thật. Khi họ chuyển bà ra khỏi giường, ông Glenn vẫn đang ngủ, một giấc ngủ bình yên không mộng mị, nhưng thật bất thường với tình trạng sức khỏe của ông. Khi bác sĩ kiểm tra xong, họ cho biết rằng cũng đã sắp đến lúc ông ra đi.

Không gì đau đớn bằng cùng một lúc mà lại mất đi cả hai người yêu dấu, nhưng trong sự đau đớn ấy, các con của hai ông bà cũng được an ủi rằng cha mẹ họ sẽ được ở cạnh nhau. Nằm lấy bàn tay gầy guộc của cha mình, Diane nhẹ nhàng bảo ông: - Mẹ đang đợi cha, hãy chăm sóc mẹ, cha nhé! Chỉ 12 giờ 45 phút sau khi vợ mình qua đời, ông Glenn Stockton cũng ra đi theo bà trong chuyến hành trình cuối cùng của cuộc

đời, bên nhau như họ đã từng bên nhau suốt cả quãng đời của mình. Năm phút sau đó, cơn mưa ầm ập từ suốt đêm qua cuối cùng cũng tạnh. Mặt trời ló dạng qua đám mây mù, tỏa sáng một màu tươi tắn.

Sẽ còn đọng mãi trong tâm trí các con ông bà hình ảnh tuyệt đẹp về tình yêu của hai người trong cái siết tay cuối cùng, trong ánh mắt thiết tha, trong nụ cười rạng ngời hạnh phúc. Đây không còn là một ký ức đau buồn, mà là minh chứng cho một mối tình vĩnh cửu. Tình yêu của Martha và Glenn Stockton sẽ mãi là một câu chuyện tình yêu thực sự không có hồi kết.

Thanh Tâm - Theo The Sun had come out

Thông điệp của tình yêu

“Người ta không thể sống thiếu kỷ niệm nhưng cũng không thể chỉ sống bằng kỷ niệm.”

Khuyết danh

Louis lấy từ trong túi áo một chiếc hộp nhỏ hình trái tim được bọc một lớp vải nhung màu đỏ và quỳ xuống bên cạnh tôi nhẹ nhàng hỏi:

- Em đồng ý lấy anh chứ?

Lúc này trông anh thật đáng yêu và khác với chàng trai cao lớn, mạnh mẽ hàng ngày tôi vẫn thường thấy, và chính vì điều đó, anh lại càng dễ mến hơn bao giờ hết. Tôi biết tôi sẽ không thể tìm được một người tốt hơn anh, một người luôn khoan dung, dịu dàng và quan tâm, lo lắng cho tôi. Anh không chỉ đến với tôi bằng tình yêu mà còn là người bạn tốt nhất, là chỗ dựa vững chắc nhất của tôi và tôi đã yêu anh với tất cả trái tim mình.

- Vâng, em đồng ý - Tôi hạnh phúc trả lời.

Một thoáng nhẹ nhõm thoáng qua trên khuôn mặt của anh, và người đàn ông cao lớn với nụ cười như một đứa trẻ ấy ôm lấy tôi, thì thầm:

- Cám ơn em đã làm anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.

Tối hôm đó, tôi không sao chớp mắt được, niềm hạnh phúc của hiện tại và những hồi ức của ngày xưa tràn ngập tâm hồn tôi. Đây không phải là lần đầu tiên tôi nghĩ đến một đám cưới. Cách đây năm năm, Jono, người yêu đầu tiên của tôi bị tai nạn giao thông và mất chỉ cách ngày cưới của chúng tôi vỏn vẹn sáu tháng. Nỗi đau quá lớn làm trái tim tôi gần như bị tê liệt và mất phương hướng trong cuộc sống. Tôi chìm trong nỗi thương tiếc, không dám nghĩ đến một đám cưới nào trong tương lai và luôn tự hỏi khi nào tôi mới có thể vượt qua được sự mất mát này.

Ngày ấy, tôi chỉ mới hai mươi ba tuổi. Gia đình và bạn bè hy vọng tôi có thể tiếp tục sống cuộc sống bình thường như trước và sẽ có người yêu mới nhưng... một lễ cưới, có thể không và sẽ như thế nào? Nhiều tháng trôi qua, tôi luôn tự hỏi không biết Jono có giận tôi không khi tôi lại yêu và lấy một người khác. Tôi đã hứa rằng tôi chỉ sẽ là của riêng anh kia mà! Bây giờ tôi đã nhận lời cầu hôn của Louis. Tôi đã thức suốt đêm để trò chuyện với Jono như thể anh vẫn còn đó, hay đúng hơn là Jono vẫn còn trong tôi và tôi mong anh hiểu và tha thứ cho tôi khi tôi không thể giữ trọn lời hứa với anh.

Trời sáng dần, một tiếng gõ cửa làm tôi bật dậy.

Và Louis xuất hiện sau cánh cửa:

- Em đã chuẩn bị xong chưa?

- Sao cơ? - Tôi ngơ ngác hỏi.

- Chúng ta sẽ đến nhà thờ để nghe hướng dẫn cho buổi lễ đính hôn, chúng ta đã dời lại vào ngày hôm nay.

- Ồ vâng, đúng rồi - Tôi chuẩn bị mọi thứ và chúng tôi quyết định sẽ đi xe của tôi cho nhanh.

- Em ổn chứ? - Anh hỏi tôi khi bắt đầu cho xe chạy đi.

Tôi gạt đầu với vẻ hồi hộp hiện rõ trên cả khuôn mặt lẫn ánh mắt.

- Em vẫn muốn cưới anh đúng không?

Tôi quay sang nhìn anh và biết rằng tôi không thể để mất anh trong đời mình. Phải chỉ anh có thể biết ngay lúc này tình yêu tôi dành cho anh nhiều biết bao nhiêu, và tôi biết rằng tôi đã sẵn sàng để đến với anh và nhận lời làm vợ anh.

- Vâng - Tôi trả lời.

Louis dừng xe trong bãi xe nhà thờ, bước ra và vòng sang bên cạnh để mở cửa cho tôi.

- Em có thấy ví của anh để ở đâu không? - Anh bất ngờ phát hiện chiếc ví đã rơi ở đâu đó khi đưa tay vào túi tìm nó.

- Chắc là rơi dưới ghế.

Anh quay lại và tìm ở hàng ghế đầu trong khi tôi nhìn xung quanh để tìm giúp anh.

Anh tìm thấy chiếc ví dưới ghế, nhưng có một cái gì khác làm anh chú ý hơn. Anh cúi xuống sâu hơn và lấy ra một vật nhỏ bằng vàng lấp lánh.

- Cái gì nhỉ?

Quá bất ngờ trước điều này, hai tay tôi ôm lấy hai gò má mình và không nói được lời nào. Đó là món quà sinh nhật mà Jono đã tặng tôi sau ngày anh nói lời yêu tôi và anh muốn tôi biết tình yêu anh dành cho tôi nhiều như thế nào. Tôi đã tìm khắp chiếc xe và luôn thất vọng mỗi khi không tìm được nó, tôi nghĩ có lẽ sẽ chẳng bao giờ lại thấy chiếc vòng ấy một lần nữa.

- Chiếc vòng đẹp quá - Louis nói, giọng xúc động.

Một chút ngại ngùng và e dè, tôi nói với anh người đã tặng tôi chiếc vòng cách đây hơn năm năm về trước.

Louis nhìn chiếc vòng tỏa ánh sáng lung linh trong ánh nắng một lúc, sau đó anh đeo chiếc vòng vào tay cho tôi.

- Anh không buồn khi thấy em đeo nó chứ? - Tôi hỏi.

- Không - Anh trả lời - Bây giờ em có thể nghĩ đó là món quà của cả hai chúng ta.

Tôi đã tìm chiếc vòng mà Jono tặng trong nhiều năm rồi. Khi nhìn dòng chữ sáng lên dưới ánh nắng mặt trời, tôi tin rằng Jono đã nghe những điều tôi nói đêm qua và anh đã trả lời tôi. Tôi chìm trong khoảnh khắc thiêng liêng ấy. Chiếc vòng, Jono, Louis và tôi, tất cả chúng tôi sẽ cùng nhau đến nhà thờ.

Louis cầm tay tôi và chúng tôi cùng nhau bước vào nhà thờ. Bên cạnh cánh cửa bằng đồng là một dòng chữ nhỏ "Tình yêu sẽ giúp ta có thêm sức mạnh".

Khang Nhung - Theo Message received

“Bên ngoài không bao giờ có bầu trời u ám nếu bên trong trái tim bạn tỏa sáng.”

C. Churchil

Món quà bí mật

Vào cái ngày thứ Sáu định mệnh ấy, khi tôi cùng mấy người bạn rủ nhau đi dùng cơm ở căn-tin trong cơ quan thì nghe tiếng bà trưởng phòng gọi:

- Lori, cô có một gói quà bưu điện vừa đến đây, tôi đã để nó trên bàn làm việc của cô.

Tôi cùng với Jannie, một người bạn thân và cũng là một đồng nghiệp, quay trở về phòng làm việc và thấy gói quà của tôi ở đó. Đó là một chiếc hộp nhỏ dài. Tôi ngạc nhiên khi gỡ sợi dây gói quà ra. Bên trong là sáu bông hồng tươi được gói một cách khéo léo và một tấm thiệp nhỏ với một chữ "X" duy nhất.

- Dường như có điều gì đó không ổn, phải không Jannie?- Tôi nhìn Jannie - Có lẽ đây là một trò đùa?

- Tôi không biết nữa - Jannie lắc đầu.

Cả buổi chiều hôm ấy chúng tôi cứ cố đoán xem người gửi món quà này là ai. Thậm chí Jannie còn gọi điện đến tiệm hoa để hỏi nhưng cũng chỉ biết rằng đó là một người đàn ông khá trẻ và rất dễ mến.

Tôi vẫn không thể tin rằng đã có một người hoàn toàn xa lạ gửi hoa cho tôi và tự hỏi chuyện gì đang xảy ra, rồi tôi bắt đầu cảm thấy bối rối và nghĩ rằng có lẽ ai đó đã nhầm lẫn cũng nên. Những suy nghĩ vẫn vơ ấy lẫn lộn trong đầu tôi một lúc. Tối hôm đó tôi mang những bông hoa ấy về nhà cắm vào một chiếc lọ xinh xắn.

Thứ Sáu tiếp theo... lại một chiếc hộp giấy được gói cẩn thận đặt ngay trên bàn làm việc của tôi. Tôi hồi hộp mở ra, bên trong là sáu cành hồng, cùng một chai nước hoa và một tấm thiệp nhỏ viết: "Một ngày tốt lành nhé!", phía dưới vẫn một chữ ký "X" đơn giản.

Tôi vẫn không ngừng thắc mắc về người đã gửi những bông hoa cho tôi một cách bí mật như vậy. Sau hôm ấy tôi kể cho một người bạn gái về anh ta, và điều đó làm tôi có cảm giác anh ta là người mà tôi đang tìm kiếm. Một tuần sau tôi nhận được một cuộc điện thoại ở nhà.

- Xin chào, cô vui lòng cho tôi nói chuyện với Lori.

- Lori đang nghe ạ.

- A... vâng... Cô không biết tôi là ai, nhưng... vâng... chắc là cô đã nhận được những bông hồng... A... tôi đã gửi chúng... - Giọng anh run và ngắt quãng trong điện thoại và tôi không biết nói gì trong lúc này cả, thường thì tôi cũng là một người khá ít nói.

- Xin lỗi, ai đấy?

Sau một vài phút nói chuyện, chúng tôi hẹn nhau ở tiệm bánh Pizza gần công ty. Tuy vẫn có một chút hoài nghi về cuộc gặp gỡ lần này nhưng tôi vẫn tự nghĩ chẳng có gì phải lo lắng cả, mọi thứ sẽ diễn ra như một cuộc gặp gỡ bình thường và bây giờ chưa có gì để tôi phải thất vọng cả.

Chúng tôi gặp nhau và có một cái gì đó khiến cuộc trò chuyện của chúng tôi dường như chẳng bao giờ kết thúc. Anh trông có vẻ thân thiện và thành thật, tôi khó có thể diễn tả những gì tôi cảm nhận về anh lúc đó, ở anh có một chút gì thật dễ gần và đáng mến.

Ba tháng sau chúng tôi đính hôn, có lẽ đó là một điều bất ngờ và một số người cho rằng tôi đã có một quyết định khá vội vã, nhưng cả anh và tôi biết được rằng sự lựa chọn của cả hai là đúng đắn. Chúng tôi tin tưởng vào tình yêu dành cho nhau và hồi hộp mong chờ ngày cả hai sẽ được ở bên nhau mãi mãi. Thời gian trôi qua nhanh chóng và chúng tôi đã có những năm tháng hạnh phúc bên nhau, vẫn còn những khó khăn phía trước nhưng cả anh và tôi đều nghĩ rằng chúng tôi đã có quyết định rất đúng. Chúng tôi chưa bao giờ cảm thấy hối tiếc dù chỉ một khoảnh khắc vì đã đồng ý ở bên nhau. Tôi cảm ơn anh mỗi lần anh gọi cho tôi chỉ để chúc tôi một ngày tốt lành hay một lời chào vào buổi sáng. Tôi cảm ơn anh vì đã mang đến cho tôi hạnh phúc và sự bình yên. Và tôi cảm ơn cuộc sống vì đã cho tôi một cảm nhận đúng để tôi có một sự chọn lựa tuyệt vời.

Khang Nhung - Theo Six red roses

Ngôi sao Giáng sinh

Đây là Giáng sinh đầu tiên bà tôi không có ông bên cạnh. Đêm trước Giáng sinh, bà đã gần như không ngủ để đợi gia đình chúng tôi đến. Khi đến nơi, ôm chào bà xong, Donna, Karen, Kristi và tôi chạy ào vô nhà. Không có ông, căn nhà trống vắng hắt hiu, và chúng tôi biết nhiệm vụ của mình là làm sao cho ngày lễ Giáng sinh năm này trở nên thật đặc biệt đối với bà như đã hứa với ông trước khi ông qua đời.

Đầu tiên chúng tôi ráp cây thông mà ông cắt trong tủ. Mặc dù là thông giả nhưng nó trông chẳng khác gì cây thật. Ông để rất nhiều đồ trang trí tuyệt đẹp chung với cây thông, trong đó có nhiều thứ đã được ông lưu giữ rất lâu từ khi chúng tôi còn bé. Có lẽ mỗi món đồ đều gắn với một kỷ niệm nào đó của ông. Mẹ tôi gắn lên cây thông mấy dây bóng đèn nhỏ màu trắng và đỏ; mấy chị em tôi cẩn thận treo các món đồ trang trí xinh xắn lên cây; và cuối cùng, bố tôi chịu trách nhiệm thắp sáng cây thông.

Chúng tôi lùi lại chiêm ngưỡng thành quả của mình. Với chị em tôi, nó trông lộng lẫy không kém cây thông Giáng sinh trưng bày ở khu trung tâm thành phố. Nhưng dường như nó còn thiếu gì đó.

- Ngôi sao của bà đâu rồi ạ? - Tôi hỏi. Tất cả chúng tôi đều biết ngôi sao là vật trang trí yêu thích nhất của bà trên cây thông.

- Chắc hẳn nó ở đâu đây thôi. - Bà nói và bắt đầu lục lọi trong mấy cái hộp lần nữa. - Ông của các con luôn gói ghém cẩn thận mọi thứ khi hạ cây thông xuống.

Sau khi lục tung hết thùng này đến thùng khác, chúng tôi chuyển sang tìm kiếm trong tủ quần áo của ông nhưng vẫn không tìm thấy ngôi sao, tôi thấy đôi mắt bà bắt đầu ngấn nước và gương mặt đầy vẻ thất vọng. Ngôi sao của bà không phải là một vật trang trí thông thường, mà là một ngôi sao mạ vàng rất tinh xảo, gắn thêm những món trang sức nhiều màu và bóng đèn xanh chớp tắt. Đây là món quà ông mua tặng bà từ năm mười năm trước, nhân ngày lễ Giáng sinh đầu tiên họ được ở cạnh nhau. Giờ đây, ngôi sao cũng mất luôn ngay dịp lễ Giáng sinh đầu tiên không có ông bên cạnh.

- Chúng cháu sẽ mua cho bà một ngôi sao mới. - Kristi đề nghị.

- Hay cháu sẽ lấy giấy làm thành một ngôi sao thay thế nhé! - Karen nói thêm.

- Không! - Bà nói - Năm nay chúng ta sẽ không gắn ngôi sao.

Hình như Giáng sinh năm ấy tuyết rơi nhiều hơn.

Sáng hôm sau, chúng tôi thức dậy sớm để xem ông già Noel đã để lại gì ở gốc cây Giáng sinh tối hôm qua. Sau bữa ăn sáng truyền thống gồm bánh táo và gà tây, cả nhà bắt đầu mở quà. Bố tôi có nhiệm vụ chuyển quà cho mọi người để ai cũng có thể mở quà cùng một lúc. Ông già Noel tặng tôi bộ đồ chơi gia đình mà tôi ao ước, Donna được một con búp bê biết cười. Chị Karen mừng rỡ đón con búp bê cười ngượng còn Kristi có được bộ ấm trà bằng sứ.

- Món quà cuối cùng là của ông gửi cho bà. - Bố nói với một vẻ bí mật.

- Của ai? - Giọng bà lộ vẻ ngạc nhiên.

- Con nhìn thấy gói quà trong ngăn tủ của bố khi lấy cái cây xuống, - Mẹ tôi giải thích - Do nó đã được gói lại nên con đặt ở bên gốc cây. Con

nghĩ đó là quà của mẹ.

- Bà mở quà nhanh lên đi. - Karen hào hứng giục.

Bà run run mở hộp quà. Gương mặt bà sáng bừng hạnh phúc khi bà lấy ra một ngôi sao mạ vàng sáng lấp lánh. Bà run run mở tấm thiệp được đặt cẩn thận dưới đáy hộp:

"Đừng giận anh nhé. Anh lỡ làm vỡ ngôi sao của em khi dọn dẹp mấy món đồ trang trí, và không dám cho em biết mặc dù cũng đã đến lúc cần có một cái mới. Anh hy vọng ngôi sao này cũng mang lại cho em nhiều niềm vui như cái đầu tiên. Chúc mừng Giáng sinh.

Thương yêu, Bryant"

Vậy là cuối cùng cây thông Giáng sinh của bà cũng có một ngôi sao, ngôi sao của tình yêu mà ông bà đã dành cho nhau. Ngôi sao đã mang ông về trong tim mỗi chúng tôi và lễ Giáng sinh năm ấy trở nên ý nghĩa hơn bao giờ hết.

Thái Hiền - Theo The Christmas Star

“Tình yêu mạnh hơn cái chết và vượt qua nỗi sợ hãi cái chết. Chỉ có tình yêu mới làm cho cuộc sống có viễn cảnh và có sức sống hơn.”

Ivan Turgueniev

Sự vĩnh cửu trong đôi mắt

Một tình yêu lãng mạn không chỉ có ở những người trẻ tuổi, mà điều đó còn kéo dài đến suốt cuộc đời, thậm chí còn hồn nhiên hơn khi người ta có tuổi.

Buổi sáng hôm ấy, tôi được chứng kiến một mối tình thật lãng mạn tại một nơi mà ít ai có thể ngờ đến sự hiện diện của nó - đó là viện điều dưỡng. Bố tôi đang điều trị ở đó, nằm cùng phòng với ba người đàn ông khác.

Có đôi vợ chồng già cũng được đưa đến đây điều trị. Vì không còn phòng, nên người ta buộc phải tách riêng vợ chồng họ. Ông West, người

chồng, được xếp nằm cạnh giường bố tôi. Người vợ nằm cùng phòng với những phụ nữ khác ở tầng dưới.

Sáng hôm đó khi đến thăm bố, tôi gặp ông West. Có đến ba nhân viên của viện điều dưỡng đang chăm sóc ông. Ông không chịu ăn gì kể từ khi vào viện. Nhìn nét mặt căng thẳng của các cô y tá, tôi hiểu rằng họ rất lo cho ông. Một cô đang cố đưa muỗng thuốc vào miệng ông, cô thứ hai đỡ dành đưa ống hút để ông uống thuốc bổ. Còn cô thứ ba đang đứng bên cạnh, tay cầm tách nước.

Một cô y tá lên tiếng:

- Bác dùng thử cái này nhé.

Cô lấy ra một thanh kẹo que, bóc vỏ mời ông. Nhưng môi ông cứ mím chặt. Ông không nghe bất cứ lời dỗ dành nào. Rồi ông lẩm bẩm một điều gì đó về người vợ hiện đang nằm ở tầng dưới.

Tay vẫn cầm que kẹo, cô y tá quay sang nói với người cộng sự:

- Cô đi tìm bà West giùm tôi nhé, có lẽ ông sẽ chịu ăn nếu có bà ấy ở đây.

Vài phút sau, người ta đẩy một chiếc xe lăn vào phòng. Trên xe là một phụ nữ với gương mặt phúc hậu. Rồi bà cầm que kẹo, nở nụ cười và ông West cũng cười thật rạng rỡ. Bà vỗ nhẹ lên tay, sau đó xoa nhẹ lên trán ông và khẽ khàng dỗ dành. Lúc đó, tôi có cảm giác như mình đang xen vào khoảnh khắc riêng tư của đôi vợ chồng ấy.

Bà thuyết phục chồng bằng thái độ thật nhẹ nhàng, từ tốn với một giọng nói êm dịu. Và ông chịu mở miệng, thưởng thức que kẹo trước sự ngạc nhiên của các cô y tá. Vừa ăn, ông vừa mỉm cười nhìn vợ. Bà West tiếp tục ngân nga một giai điệu quen thuộc và vẻ mặt nghiêm nghị của ông trở nên thật tươi tắn.

Mắt tôi ngấn lệ vì xúc động và tôi chợt nhận ra sự lãng mạn không chỉ có trong tình yêu khi người ta còn trẻ, mà nó sẽ kéo dài trong suốt cuộc đời và càng mạnh mẽ hơn khi người ta có tuổi. Khi chứng kiến thời khắc lãng mạn đó, dường như tôi đã nhìn thấy trong mắt của hai cụ già một thứ ánh sáng diệu kỳ - ánh sáng của một tình yêu vĩnh hằng.

Bài học về tình yêu

“Hãy còn một nửa - và đó là nửa đẹp nhất của một đời người - vẫn còn khép kín với những ai chưa từng yêu thực sự say đắm.”

Stendhal

Đó là một buổi tối mùa đông lạnh lẽo. Gió rít từng hồi qua mái nhà, làm rung cành cây xào xạc. Nhìn ra bầu trời đêm buốt giá, tôi chợt cảm thấy mình thật may mắn khi được ngồi cùng bố trong ngôi nhà ấm cúng, bên cạnh chiếc lò sưởi đang tí tách reo.

- Bố kể chuyện gì đi - Tôi đề nghị.

Mặc dù đã là một người đàn ông có gia đình, nhưng bỗng chốc tôi trở lại như cậu bé con nít ngày nào, cũng kỳ kèo đòi bố kể chuyện trước khi ngủ. Bố tôi mỉm cười:

- Để bố nghĩ một chút đã nào - Nói rồi, bố ngồi trầm tư, miệng nở một nụ cười ấm áp. Có lẽ ông đang nhớ đến một kỷ niệm rất đẹp nào đó...

- Cách đây lâu lắm rồi, khi mới vào trung học, trong lớp bố có một cô gái rất dễ thương. Cô ấy có dáng người mảnh mai và đôi mắt như biết nói. Lần đầu tiên gặp cô gái ấy, bố đã bị hút hồn trước đôi mắt đen như nhung và đem lòng yêu mến ngay.

Bố từ tốn hớp một ngụm cà phê nóng, chăm chăm nhìn ngọn lửa trong lò sưởi như để cho ký ức ngày xưa ùa về.

- Tuy được học cùng cô ấy suốt ba năm trời, nhưng vì quá nhút nhát, bố âm thầm ôm một mối tình thầm lặng trong lòng. Bố không chỉ yêu đôi mắt đẹp ấy mà còn yêu cả tấm lòng nhân hậu, đáng mến của cô. Bố không dám thổ lộ tấm lòng của mình với bất kỳ ai, nhưng dường như cô ấy hiểu được những tình cảm của bố. Một ngày kia, bố vô cùng bất ngờ và hạnh phúc khi nhận lá thư cô ấy thú nhận là, cô ấy cũng đã thầm yêu bố. Thế nhưng niềm hạnh phúc ngọt ngào ấy kéo dài không được bao lâu. Khi bạn bè trong lớp biết được, mọi người đều cho rằng, bố không

xứng đáng với cô ấy - một người con gái quá cao sang và có nhiều điểm khác biệt so với bố. Xấu hổ thay, lòng tự ái của tuổi trẻ bỗng bật đã khiến bố rời xa tình yêu của mình ngay sau kỳ thi tốt nghiệp mà không một lời giải thích.

Bố tôi dừng lại để ngăn cơn xúc động, rồi run run kể tiếp:

- Rồi bố vào đại học nhưng vẫn không sao quên được hình ảnh của người con gái ấy. Bố nhớ từng cử chỉ, từng lời nói, nhớ mùi hương dịu nhẹ trên mái tóc đen huyền. Sau cùng, bố quyết định vượt qua mặc cảm tự ti của mình mà đi tìm lại người con gái năm nào. Nhưng thật không may, gia đình cô ấy đã chuyển đi nơi khác. Tình cờ bố gặp lại một người bạn cũ. Nhờ đó, bố mới biết được cô ấy đã đau khổ đến mức nào khi bố ra đi mà không nói một lời nào. Lúc đó, bố rất giận mình vì tính hèn nhát và tự hứa sẽ tìm cô ấy dù cho có phải đi đến suốt cuộc đời.

Bố bỗng dừng lại, nhẹ nhàng đỡ mẹ tôi ngồi xuống bên cạnh khi bà đem ra cho hai cha con đĩa trái cây. Bố nhìn mẹ âu yếm và mỉm cười nói với tôi:

- Và bố đã không để mất người ấy thêm một lần nào nữa!

Mẹ tôi mỉm cười e thẹn. Vẻ đẹp thời con gái vẫn còn giữ lại trên gương mặt mẹ những nét thanh tú, dịu dàng. Lò sưởi vẫn tí tách, soi rõ hai khuôn mặt sáng ngời vì hạnh phúc. Tôi yên lặng để cảm nhận bầu không khí ấm cúng và hạnh phúc của gia đình đang len lỏi trong tim mình. Giờ đây, tôi đã biết phải làm gì để các con tôi cũng luôn được hạnh phúc như tôi lúc này.

Hoa Phượng - Theo Internet

Mùa đông và mùa xuân

“Tình yêu là một điều kỳ diệu. Tình yêu bao giờ cũng có đủ cho tất cả mọi người.”

Pamela J. Deroy

Cuối cùng, trời cũng sang xuân. Một mùa đông lạnh giá dài lê thê rồi cũng chấm dứt. Dọc theo những con đường, từng đám tuyết đang

dần tan chảy như nhắc nhớ chúng tôi về những tháng mùa đông lạnh lẽo đã qua. Những mảng tuyết tan dần để lộ ra một khung cảnh thật trần trụi với những bụi cỏ dại đã ngả màu nâu đen. Đây đó rải rác những mảnh rác đã từng bị tuyết che phủ. Mùa xuân chưa có được dáng vẻ của một sự khởi đầu...

Judi đang mang thai đứa con đầu lòng - và tôi, một người cha cũng không thể gọi tên cảm xúc của mình trước sự kiện đó. Chúng tôi sống trong căn hộ nhỏ ở vùng núi Clemens, bang Michigan. Khi đó là năm 1964, một năm ghi dấu trong lịch sử bởi một mùa đông quá dài và lạnh lẽo. Chúng tôi mới cưới nhau được gần một năm - một quãng thời gian không quá ngắn để mọi cảm xúc vẫn còn dạt dào, vẹn nguyên như thuở ban đầu, và cũng không quá dài để tôi có thể quen với việc chấp nhận cô ấy như một phần cuộc sống của mình.

Hai vợ chồng tôi chỉ có một chiếc xe hơi, đó cũng là xe tôi lái đi làm. Công việc của tôi rất bận bịu - luôn phải đi sớm về muộn, gặp gỡ mọi người để chào hàng, rồi thuyết phục họ mua hàng... Nói chung là so với lúc còn độc thân cuộc sống của tôi không thay đổi là mấy, chỉ khác là mỗi tối tôi về nhà, luôn có Judi đợi cơm. Cô ấy không đi làm, nên suốt ngày thui thủi ở nhà một mình. Sau khi cưới nhau, chúng tôi mới dọn đến vùng này nên vợ chồng tôi cũng không quen nhiều người. Thế là mọi việc trong thời gian mang thai, một mình Judi phải lo lấy.

Mùa đông như dài hơn khi chúng tôi không có tiền và không đủ điều kiện đi nghỉ như mọi người. Không có những chuyến đi mua sắm, những lần xem phim, những lần đi chơi buổi tối. Cuộc sống tẻ nhạt khiến tôi buồn chán vô cùng. Ngay cả khi mùa xuân đến cũng không giúp ích được gì. Bầu trời u ám vẫn tiếp tục trĩu nặng, nhiệt độ vẫn chưa ấm áp được mấy.

Sáng thứ Sáu hôm ấy, chúng tôi nhìn thấy ánh nắng đầu tiên. Điều này khiến lòng tôi hào hứng hơn một chút. Khi bước ra xe đi làm, tôi có nói mông lung với Judi rằng nếu như công việc tốt đẹp, và tôi có thể về sớm được, thì chúng tôi sẽ lái xe đến khu Charlevoix ăn tối.

"Ồ, vậy hả anh?" - Giọng nói của vợ tôi rộn ràng hẳn lên, nhưng tôi thì vô tình không nhận ra.

Đến 11 giờ rưỡi trưa tôi đã xong việc. Công việc thành công ngoài dự kiến mang lại cho tôi một khoản lợi nhuận không nhỏ. Và khi Larry - người bạn vẫn thường đi câu cá cùng tôi - bảo rằng có một đàn cá pecca đang bơi ngang sông, tôi chợt nổi hứng, hẹn sẽ cùng đi câu với cậu ấy ngay khi quay về nhà lấy dụng cụ. Tôi không cố ý sai hẹn với Judi nhưng thật sự tôi đã bỏ quên cô ấy. Lời hẹn băng quơ sáng hôm nay đã hoàn toàn biến mất trong đầu tôi. Vừa về đến nhà, tôi hào hứng reo lên "Chào em, anh về rồi đây", rồi vội vàng lên phòng thay bộ quần áo đi câu. "Anh định đi đâu thế?" - Judi hỏi tôi, nhưng không có vẻ thách thức mà nghe như một lời cầu xin, nhưng tôi nào để ý đến.

"Anh đi câu với Larry, có một đàn cá pecca đang bơi trên sông Clinton."

Lúc ấy, tôi không nhận ra rằng từ lúc vào nhà, tôi vẫn chưa nhìn Judi. Vì thế, tôi không trông thấy cô ấy đã chải kiểu tóc mới, đã mặc bộ đầm bầu đẹp nhất của mình.

"Ôi!" - Cô ấy lên tiếng. Tiếng "ôi" chứa cả cơn đau và sự thất vọng, nhưng vì đang loay hoay với bao thứ đồ câu của mình, tôi đã không nghe thấy.

"Em có thể pha dùm anh một bình trà và lấy cho anh vài lát bánh mì được không?"

"Được, anh ạ." - Cô ấy đáp. - "Anh định đi bao lâu?"

Có một sự mong mỏi nào đó trong lời nói của cô ấy, nhưng tôi đã không nhận ra.

"Ồ, có lẽ phải đến tối - còn tùy thuộc vào tiết trời nữa." Cô ấy đứng ngay sau cánh cửa khi tôi lướt ngang qua với một tay cầm cần câu, tay kia cầm lấy bữa ăn trưa mà cô ấy đã chuẩn bị cho mình.

"Anh đi vui vẻ nhé", cô ấy nói. Ngay cả khi lời nói ấy nghe thật trù mến vẫn có một chút niềm đau bên trong. Nhưng một người vô tâm như tôi thì không thể nhận ra được.

Tôi để cần câu lên thùng xe và bữa ăn trưa trên ghế ngồi. Tôi nổ máy và quay đầu xe, nhưng có điều gì đang giằng xé trong tôi. Tôi kiểm tra lại những thứ cần mang theo. Tất cả đều hoàn hảo, nhưng tôi vẫn có linh

cảm rằng mình đã bỏ quên một điều gì đó rất quan trọng. Lòng bồn chồn không yên, tôi bước ra khỏi xe, trở vào nhà để kiểm tra. Vợ tôi đứng ngay chỗ tôi vừa đi khỏi - ngay sau cánh cửa - từng giọt nước mắt cứ lăn dài trên má. Cô ấy không run lên, cũng không thốn thức mà chỉ đứng đấy, tay buông thõng, nước mắt chảy dài.

"Em yêu, chuyện gì vậy?" - Tôi ngạc nhiên hỏi vợ.

"Anh chẳng khi nào có thời gian ở bên em cả."

Cô ấy không thét lên, cũng không lên giọng, chỉ là một lời nói đầy vẻ chịu đựng. Chính sự chịu đựng lặng thầm đã khiến tôi chợt cảm thấy mình như một kẻ tội đồ. Mọi niềm háo hức đi câu tan biến. Lẽ nào tôi chỉ là một kẻ chỉ nghĩ đến bản thân? Một cảm giác hụt hẫng, trống vắng, và ân hận xâm chiếm tâm hồn tôi. Tôi chỉ còn biết đứng yên mà nhìn Judi. Sao trông nàng lẻ loi và đơn độc đến thế? Đó chính là người con gái tôi yêu, là người tôi đã chọn, đã từng tâm niệm rằng sẽ làm mọi thứ để nàng được hạnh phúc. Thế mà tôi đã chẳng làm gì. Tôi đã bỏ quên nàng bên lề cuộc đời của mình. Tôi chợt nhớ lại tất cả những câu nói của nàng từ lúc tôi đi làm về. Trong nỗi ân hận của tôi, từng lời dịu dàng ấy bỗng thành những mũi kim xoáy sâu vào tim tôi nhức buốt.

Chiều hôm ấy tôi cũng đi câu, nhưng không phải với Larry, mà với Judi. Lần đầu tiên kể từ ngày nàng mang thai, tôi mới đưa nàng cùng đi chơi - và đó cũng là lần đầu tiên tôi nhận ra rằng ở bên nàng cũng vui không kém khi đùa vui với bạn. Chúng tôi ngồi bên bờ sông, cầm tay nhau và nói chuyện. Judi chợt nắm lấy tay tôi, đặt lên bụng nàng và hỏi: "Anh có cảm thấy gì không?"

"Ồ!" - Tôi thốt lên vì ngạc nhiên khi cảm thấy một chuyển động nào đó trong bụng nàng.

"Con mình đang đạp đấy!"

Đó là một cảm giác rất lạ. Tôi chợt cảm thấy một niềm tự hào mới mẻ dâng tràn trong lòng. Con tôi đó, chính tôi đã tạo ra nó - một mầm sống bé xíu nhưng mạnh mẽ đã biết quấy đạp, và một ngày nào đó sẽ là một hình hài vẹn nguyên hiện hữu trong vòng tay của tôi. Nó đã khiến trong tôi xuất hiện một ý thức - ý thức về trách nhiệm của một người chồng, một người cha. Đêm đó, tôi trằn trọc mãi không sao ngủ được.

Lặng nhìn Judi đang nằm bên cạnh, tôi cảm thấy yêu thương nàng hơn bao giờ hết. Ngay cả lúc ngủ, vầng trán nàng vẫn nhíu lại với những suy nghĩ ngổn ngang. Từ ngày hôm nay trở đi, tôi sẽ trở thành một người khác - một người đàn ông ý thức được rằng mình đã có một gia đình và sẽ cố gắng gìn giữ nó. Mùa đông của sự bất mãn đã qua rồi. Mùa xuân đang mở ra trước mắt tôi với những hứa hẹn về một cuộc sống mới...

Phương Thảo - Theo Winter of our discontent

Tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu nổi vợ mình

“Tình yêu có nghĩa là thế xác, tâm hồn, cuộc sống, tất cả điều đó đang hiện hữu.”

Guy de Maupassant

Tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu nổi vợ mình. Ngày dọn về sống chung với tôi, nàng bắt đầu lục lọi các ngăn tủ bếp, thở dài, "Anh chẳng có tấm lót kệ nào cả! Chúng ta sẽ phải mua để em xếp chén đĩa vào."

"Nhưng sao thế?" - Tôi ngơ ngác hỏi.

"Để giữ cho chén đĩa sạch chứ sao" - Nàng trả lời như thể đây là sự thật hiển nhiên. Tôi không tài nào hiểu nổi làm sao bụi có thể di dân khỏi chén đĩa một cách kỳ bí khi có thêm miếng giấy dính màu xanh lót dưới chúng, nhưng tôi biết lúc nào cần im lặng.

Rồi có một ngày tôi dựng nắp bồn cầu lên.

"Trong nhà em chẳng có ai để nắp bồn cầu dựng đứng lên như thế," nàng trách móc. "Như thế là bất lịch sự."

Ngoài những bài học này, tôi còn học cách nặn ống kem đánh răng sao cho đúng, dùng khăn nào sau khi tắm và nên xếp muống ở đâu khi dọn bàn. Tôi chưa bao giờ biết được mình lại thiếu những kiến thức cơ bản đến thế.

Ồ không, tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu nổi vợ mình.

Nàng còn có một chiếc áo khoác mà mỗi khi mặc vào nàng chẳng khác Sherlock Holmes là mấy. "Anh mua cho em một cái áo khoác mới

nhé," tôi đề nghị.

"Không. Cái này của bà em," nàng nói, đồng nghĩa là đề tài này kết thúc tại đây.

Đến khi có con, nàng còn lạ lùng hơn. Nàng nói chuyện với con như với một người bạn dù cả lúc nó đang ngủ. Cái cách nàng ôm con một cách âu yếm cũng hết sức đặc biệt.

Một lần đang lúc điền vào bản đăng ký bảo hiểm, tôi đánh vào ô "nội trợ" để khai nghề nghiệp của vợ. Sai lầm lớn! Nàng nhìn qua và liền nói, "Em không phải là một người nội trợ. Giờ đây em là một người mẹ."

"Nhưng... nhưng đâu có mục nào ghi như vậy đâu." - Tôi phân trần.

"Thì anh ghi thêm vào vậy." - Nàng cười nói.

Và tôi đã thêm vào một ô mới.

Một lần vô tâm, tôi nói gì đó khiến nàng bỏ vô phòng ngủ khóc tấmtức. Tôi liền chạy theo xin lỗi. Nàng biết tôi thật tâm vì khi ấy tôi cũng khóc.

"Em tha lỗi cho anh", nàng nói. Và bạn biết gì không? Nàng tha thứ thật. Nàng chẳng bao giờ nhắc lại chuyện cũ nữa. Nàng tha thứ và cũng không để bụng chuyện cũ nữa.

Và bạn biết chuyện gì không? Con gái tôi ngày càng giống mẹ nó hơn. Cho nên đến một ngày nào đó, sẽ có một chàng trai may mắn trên thế giới này cảm thấy biết ơn những tấm lót kệ trong tủ chén của cậu ta.

Thái Hiền - Theo I'll Never Understand My Wife

I'll Never Understand My Wife

by: Steven James, A Second Chicken Soup for the Woman's Soul

The day she moved in with me, she started opening and closing my kitchen cabinets, gasping, "You don't have any shelf paper! We're going to have to get some shelf paper in here before I move my dishes in."

"But why?" I asked innocently.

"To keep the dishes clean," she answered matter-of-factly. I didn't understand how the dust would magically migrate off the dishes if they had sticky blue paper under them, but I knew when to be quiet.

Then came the day when I left the toilet seat up.

"We never left the toilet seat up in my family," she scolded. "It's impolite."

"It wasn't impolite in my family," I said sheepishly.

"Your family didn't have cats."

In addition to these lessons, I also learned how I was supposed to squeeze the toothpaste tube, which towel to use after a shower and where the spoons are supposed to go when I set the table. I had no idea I was so uneducated.

Nope, I'll never understand my wife.

She alphabetizes her spices, washes dishes before sending them through the dishwasher, and sorts laundry into different piles before throwing it into the washing machine. Can you imagine?

She wears pajamas to bed. I didn't think anyone in North America still wore pajamas to bed. She has a coat that makes her look like Sherlock Holmes. "I could get you a new coat," I offered.

"No. This one was my grandmother's," she said, decisively ending the conversation.

Then, after we had kids, she acted even stranger. Wearing those pajamas all day long, eating breakfast at 1:00 P.M., carrying around a diaper bag the size of a minivan, talking in one syllable paragraphs.

She carried our baby everywhere -- on her back, on her front, in her arms, over her shoulder. She never set her down, even when other young mothers shook their heads as they set down the car seat with their baby in it, or peered down into their playpens. What an oddity she was, clutching that child.

My wife also chose to nurse her even when her friends told her not to bother. She picked up the baby whenever she cried, even though people told her it was healthy to let her wail.

"It's good for her lungs to cry," they would say.

"It's better for her heart to smile," she'd answer.

One day a friend of mine snickered at the bumper sticker my wife had put on the back of our car: "Being a Stay-at-Home Mom Is a Work of Heart."

"My wife must have put that on there," I said.

"My wife works," he boasted.

"So does mine," I said, smiling.

Once, I was filling out one of those warranty registration cards and I check "homemaker" for my wife's occupation. Big mistake. She glanced over it and quickly corrected me. "I am not a homemaker. I am not a housewife. I am a mother."

"But there's no category for that," I stammered.

"Add one," she said.

I did.

And then one day, a few years later, she lay in bed smiling when I got up to go to work.

"What's wrong?" I asked.

"Nothing. Everything is wonderful. I didn't have to get up at all last night to calm the kids. And they didn't crawl in bed with us."

"Oh," I said, still not understanding.

"It was the first time I've slept through the night in four years." It was? Four years? That's a long time. I hadn't even noticed. Why hadn't she ever complained? I would have.

One day, in one thoughtless moment, I said something that sent her fleeing to the bedroom in tears. I went in to apologize. She knew I meant it because by then I was crying, too.

"I forgive you," she said. And you know what? She did. She never brought it up again. Not even when she got angry and could have hauled out the heavy artillery. She forgave, and she forgot.

Nope, I'll never understand my wife. And you know what? Our daughter is acting more and more like her mother every day.

If she turns out to be anything like her mom, someday there's going to be one more lucky guy in this world, thankful for the shelf paper in his cupboard.

(Theo: <http://www.inspirationalstories.com>)

Những con chữ diệu kỳ

“Yêu không phải là kiếm tìm một người hoàn hảo, mà là nhìn nhận những điểm hoàn hảo từ một người không hoàn hảo.”

Oliver Wendell Holmes

Hình như chồng tôi đang đọc truyện tranh dành cho trẻ con thì phải? Tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy vẻ mặt tập trung của anh trên trang sách, liền hỏi: Anh đang đọc gì vậy?

- Truyện con ma Phantom ấy mà. - Ralph trả lời nhưng mắt vẫn không rời trang sách.

- A, truyện Phantom có con ma mặc bộ đồ màu tím than bí ẩn phải không?

- Đúng rồi! - Chồng tôi vẫn chăm chú vào cuốn sách. Khi thấy tôi đến gần, anh giấu cuốn truyện sau lưng và hỏi:

- Có chuyện gì không em?

- Có gì đâu. - Tôi cười - Sao hôm nay anh lại đọc truyện tranh?

- Đơn giản là anh thích. Có gì sai không? - Chồng tôi cau mày, đôi mắt nâu nhướn lên tỏ ý bị xúc phạm.

Biết anh hơi khó chịu nên tôi không hỏi nữa mà nhẹ nhàng nói:

- Không có gì! Em chỉ muốn quan tâm đến anh hơn thôi.

Những ngày sau đó, tôi thấy anh thường gấp cuốn truyện lại để trên bàn, rồi lẩm nhẩm điều gì đó.

- Ralph, có chuyện gì vậy anh? - Tôi lo lắng hỏi.

Bất giác nghe anh thở dài, rồi ngược nhìn tôi bằng một ánh mắt rất xa lạ và nói:

- Anh đọc không tốt lắm. - Anh nói rất nhỏ, đầu cúi xuống, mắt nhìn vào quyển sách - Anh phải mất nhiều thời gian lắm mới đọc hết một trang sách này.

Tôi thật sự bất ngờ khi nghe những gì anh nói nhưng khi thấy ánh mắt buồn bã của anh đang chờ đợi phản ứng của tôi, tôi liền mỉm cười và ôm lấy anh khẽ hỏi:

- Sao vậy anh?

Anh cố thoát khỏi vòng tay của tôi, nhưng tôi đã kịp ôm anh chặt hơn.

- Tại sao anh lại đọc không được tốt, nói cho em nghe đi?

Anh chột nghẹn giọng và bắt đầu kể về tuổi thơ của mình. Mọi người luôn cho rằng Ralph bị thiếu năng trí tuệ, khả năng tiếp thu kiến thức không được bình thường như những đứa trẻ khác nên buộc anh học chung với những học sinh thiếu năng trí tuệ, và một ông thầy không quan tâm đến chuyện học hành của những đứa trẻ bất hạnh đó. Suốt tuổi thơ của mình, anh hầu như không học được gì. Khi lớn lên, Ralph may mắn gặp người bạn thân ở nhà thờ và anh ấy đã dạy cho anh những từ cơ bản. Vì vậy nên đến khi chúng tôi kết hôn, anh chỉ có thể đọc những từ đơn giản và không có nhiều âm tiết. Cuốn truyện tranh Phantom rất phù hợp vì anh có thể hiểu được nội dung qua những hình ảnh minh họa và từ ngữ đơn giản. Thú nhận với tôi điều này đã phần nào làm tổn thương

lòng tự trọng của một người đàn ông. Thế nhưng tôi lại cảm thấy gần gũi và yêu anh nhiều hơn.

Cũng vào thời điểm này, người bạn thân của Ralph đề nghị anh dạy học cho các em mồ côi ở nhà thờ vào sáng Chủ Nhật hàng tuần. Lúc đầu chồng tôi từ chối vì nghĩ mình không đủ khả năng. Nhưng người bạn đã động viên và thuyết phục anh nhiều lần, cuối cùng anh đã nhận lời trong sự hồi hộp và lo lắng.

Vào mỗi ngày thứ Bảy, chồng tôi phải mất hàng giờ đánh vật với chữ nghĩa để chuẩn bị nội dung và cách trình bày cho bài giảng với sự hỗ trợ nhiệt tình của người bạn. Một người đã qua tuổi đi học và khá nóng tính như anh, thì rất dễ nản lòng trong việc tập phát âm các từ phức tạp. Khi anh tập phát âm, tôi thường quanh quẩn bên cạnh để giúp anh bất cứ lúc nào. Anh thường hỏi tôi:

- Heather, em đánh vần chữ "HOW" như thế nào?

- H-O-W.

Khoảng 10 phút sau, anh lại hỏi:

- Heather, chữ HOW đánh vần như thế nào?

- H-O-W.

Tôi muốn nổi nóng và la lên "Em vừa mới nói với anh mà", nhưng tôi kịp kiềm chế cảm xúc của mình. Tôi trở thành cuốn từ điển sống của anh, và dần dần anh đã có thể phát âm những từ phức tạp hơn. Tuy nhiên, đáp lại sự hướng dẫn tận tình và sự âm thầm chịu đựng của tôi, anh chỉ đứng dưng nói: "Anh muốn biết cách đánh vần những chữ này thôi."

Sau đó, mỗi ngày Ralph cố gắng chậm rãi đánh vần những chữ to và rõ trên các đề mục báo hoặc tạp chí. Khi đó, nếu tôi góp ý hay chỉ dẫn sửa đổi gì đó, anh lập tức bác bỏ và tiếp tục đọc như thể không quan tâm đến lời tôi nói. Nhưng tôi biết đó chỉ là lớp vỏ che đậy sự lúng túng và khổ sở của anh mỗi lần anh không đọc được một chữ nào đó.

Một thời gian sau, anh cảm thấy say mê những trang sách hơn và thỉnh thoảng gặp những con chữ đáng ghét, anh hỏi tôi với đôi mắt sáng long lanh:

- Chữ này đọc như thế nào vậy?

Suốt thời gian đó, tôi thường xuyên mua truyện tranh Phantom cho anh đọc. Tôi để truyện khắp nơi, trong tủ trưng bày, trên đầu giường ngủ, trong phòng ăn... và bất cứ ở đâu anh có thể nhìn thấy. Mỗi khi tôi đọc sách, anh cũng cầm cuốn truyện tranh Phantom mãi mê đọc. Theo thời gian, chồng tôi ngày càng đọc nhanh hơn. Và việc đọc sách đã thật sự trở thành niềm đam mê của anh.

So với trình độ của các con tôi và tầm kiến thức chung của xã hội hiện nay thì trình độ của chồng tôi chỉ dừng lại ở mức đọc và hiểu được. Nhưng bây giờ, Ralph có thể đọc hết cuốn truyện trong một buổi chiều và vui vẻ trước những lời đề nghị giúp đỡ của tôi. Tôi có thể cười thoải mái trước những sai sót của anh, vì anh đã hiểu sự hài hước và những ý nghĩa hàm ẩn trong từng câu chữ. Anh rất tự hào về công việc dạy học của mình, và niềm hạnh phúc có được từ sự nỗ lực hết mình. Vào ngày lễ Valentine năm đó, tôi đã nhận được một tấm thiệp, bên trong là dòng chữ nắn nót của anh: "Anh yêu em rất nhiều, tình yêu của anh".

Tố Giang - Theo Comic Relief

Chiếc ví của tình yêu

Một chiều đông lạnh buốt. Trên đường về nhà, tình cờ tôi nhặt được một chiếc ví bằng da màu nâu đã cũ sần, có sợi dây nơ màu đỏ. Bên trong ví không có bất cứ giấy tờ tùy thân nào mà chỉ có vốn vẹn 3 đô la và một phong thư nhàu nát. Những chữ duy nhất có thể đọc được trên bì thư là địa chỉ của người gửi.

Tôi liền mở lá thư ra, hy vọng sẽ tìm được chút ít manh mối về chủ nhân của chiếc ví. Hàng chữ ghi ngày tháng đập vào mắt tôi đầu tiên. Bức thư này được viết cách đây đã hơn năm mươi năm!

Lá thư được viết với nét chữ con gái mềm mại, trên nền giấy xanh điểm xuyết vài bông hoa nhỏ phía góc trái. Đó là thư chia tay gửi cho một người tên Michael. Cô gái nói rằng cô không thể gặp anh ta nữa vì gia đình ngăn cản, nhưng dù vậy, cô vẫn sẽ luôn yêu anh. Cuối thư ký tên là Hannah.

Nội dung thư khá xúc động, nhưng chẳng có chi tiết gì rõ ràng, ngoại trừ cái tên Michael, để xác định chủ nhân của chiếc ví. Tôi gọi điện cho tổng đài để xin số điện thoại dựa vào địa chỉ ghi trên bao thư.

Sau khi nghe tôi trình bày, người trực tổng đài ngần ngừ một lát rồi nói: "Chủ nhà ở địa chỉ trên có đăng ký số điện thoại, nhưng rất tiếc tôi không thể cho anh số điện thoại được". Cô lịch sự đề nghị rằng chính cô sẽ gọi điện cho người ở địa chỉ đó, giải thích câu chuyện và hỏi xem họ có muốn tiếp chuyện với tôi hay không. Vài phút sau, cô quay lại và chuyển máy cho tôi.

Tôi hỏi người phụ nữ ở đầu dây bên kia về người phụ nữ tên Hannah. Bà ta vội đáp, "Ồ, chúng tôi mua căn nhà này cách đây đã 30 năm. Hình như gia đình ấy có cô con gái tên là Hannah, nhưng cách nay vài năm Hannah đã đưa mẹ vào viện dưỡng lão."

Tôi gọi điện đến viện dưỡng lão và được biết bà cụ đã qua đời, nhưng họ có biết số điện thoại của người con gái.

Tôi lại tiếp tục gọi đến số điện thoại được cho và biết rằng Hannah hiện cũng đang ở trong một viện dưỡng lão.

"Thật là ngốc!" - Tôi tự nghĩ. "Sao mình lại cất công đi tìm chủ nhân của một chiếc ví chỉ có 3 đô la và một bức thư cũ mèm những năm mươi năm trước kia chứ?"

Tuy nhiên, tôi vẫn gọi đến nhà dưỡng lão nơi có lẽ cô Hannah, giờ đây đã là bà Hannah, đang ở. "Vâng, bà Hannah đang ở với chúng tôi," đó là câu trả lời tôi nhận được.

Mặc dù đã 10 giờ đêm, nhưng tôi vẫn lái xe đến viện dưỡng lão. Sau khi giải thích với cô y tá trực đêm, tôi được cô đưa lên tầng ba của tòa nhà, giới thiệu tôi với bà Hannah. Bà cụ trông thật phúc hậu với mái tóc bạc kim, gương mặt tươi tắn và đôi mắt sáng tinh anh.

Tôi kể cho bà nghe chuyện mình nhặt được chiếc ví và cho bà xem bức thư. Vừa trông thấy phong thư màu xanh điểm vài cánh hoa nhỏ nơi góc trái, bà Hannah hít một hơi dài và nói, "Đây là lần liên lạc cuối cùng của bà với Michael!".

Bà quay đi một lúc như chìm trong suy tưởng, rồi nhẹ nhàng nói, "Bà yêu anh ấy biết bao. Nhưng khi ấy, bà chỉ mới mười sáu tuổi và gia đình bà cho rằng bà còn quá trẻ để yêu. Chao ôi, anh ấy mới tuyệt vời làm sao!".

Rồi bà tiếp tục, "Michael Goldstein là một người tuyệt vời. Nếu cháu tìm thấy anh ấy, hãy nói rằng bà luôn nghĩ đến anh. Và...", ngập ngừng một lúc lâu, gần như cắn chặt môi, bà nói tiếp, "nói rằng bà vẫn yêu anh ấy. Cháu biết không," bà khẽ mỉm cười, đôi mắt ngân ngấn nước, "bà chưa từng kết hôn. Bà nghĩ rằng không ai có thể sánh bằng Michael cả..."

Tôi xúc động nhưng phải chào tạm biệt bà Hannah vì đêm đã khuya. Xuống tới tầng một, tôi gặp người bảo vệ ở ngay trước cửa thang máy. Anh ta hỏi, "Bà cụ có giúp gì được cho anh không?"

Tôi trả lời rằng bà đã cho tôi thêm được một manh mối, "Ít nhất tôi biết được họ của ông ấy. Nhưng tôi nghĩ chắc phải gác chuyện này sang một bên ít lâu. Cả ngày nay tôi đã cố tìm cho được chủ nhân của chiếc ví này."

Tôi lấy chiếc ví ra cho anh ta xem. Vừa trông thấy chiếc ví, anh bảo vệ la lên, "Khoan đã! Đây là chiếc ví của ông Goldstein. Tôi có thể nhận ra nó bất cứ đâu nhờ vào sợi dây nơ này. Ông cụ thường hay làm mất ví. Ít nhất ba lần tôi tìm thấy chiếc ví trong hội trường này."

- Ông Goldstein là ai vậy? - Tôi hỏi mà có cảm giác tay mình run lên.

- Ông sống ở tầng tám. Chắc chắn đây là ví của Michael Goldstein. Chắc ông cụ đã làm rơi nó trên đường đi dạo.

Tôi cảm ơn anh bảo vệ rồi chạy vội đến phòng y tá để kể cho cô y tá trực ban những gì anh bảo vệ vừa bảo. Chúng tôi trở lại thang máy lên tầng tám. Tôi thầm cầu nguyện ông Goldstein vẫn còn thức.

Chúng tôi bước vào căn phòng duy nhất còn sáng đèn. Một người đàn ông đang ngồi đọc sách. Cô y tá đến hỏi ông có làm mất chiếc ví hay không. Ông Goldstein ngước lên với vẻ ngạc nhiên, rồi lần tìm túi sau của mình và nói, "Ồ, nó lại bị mất rồi!"

- Chàng trai này đã tìm thấy chiếc ví và chúng cháu nghĩ có lẽ là của ông.

Tôi trao cho ông Goldstein chiếc ví, vừa trông thấy nó, ông cụ mỉm cười nhẹ nhõm rồi nói: "Đúng nó rồi! Chắc ông đánh rơi nó chiều nay. Ngày chàng trai trẻ, ông muốn thưởng cho cháu một món gì đó."

- Không cần đâu thưa ông. - Tôi đáp và nắm lấy tay ông cụ - Nhưng cháu muốn kể với ông một việc. Cháu đã đọc bức thư bên trong với hy vọng tìm thấy chủ nhân của chiếc ví.

Đột nhiên nụ cười trên gương mặt ông cụ tắt ngấm.

- Cháu đã đọc lá thư đó à?

- Không chỉ đọc lá thư, cháu còn biết được bà Hannah hiện đang ở đâu nữa.

Ông xúc động nắm chặt tay tôi:

- Hannah? Cháu biết Hannah ở đâu à? Cô ấy khỏe không? Còn xinh đẹp như trước không? Làm ơn, làm ơn cho ông biết đi!

- Bà ấy khỏe... vẫn xinh đẹp như khi ông biết bà. - Tôi đáp khẽ.

- Cháu cho ông biết nơi ở của cô ấy được không? Sáng mai ông muốn gọi điện cho cô ấy. - Giọng ông run run, gần như thầm thì. - Cháu biết không, ông yêu Hannah đến nỗi khi nhận được lá thư này, ông có cảm giác cuộc đời mình cũng chấm dứt từ đó. Ông chưa từng kết hôn. Ông chỉ yêu một mình cô ấy thôi...

- Ông đi với cháu nhé. - Tôi nói.

Chúng tôi đi thang máy xuống tầng ba. Sảnh đã tắt đèn, chỉ còn một hai ngọn đèn thấp sáng dẫn lối chúng tôi đến phòng sinh hoạt chung. Nơi đó, Hannah vẫn ngồi một mình xem tivi.

Cô y tá bước lại gần chỗ của bà.

- Bà Hannah. - Cô nói nhỏ, chỉ tay về phía Michael đang đứng đợi ở cửa. - Bà có biết người này không?

Chỉnh lại gọng kính, bà nhìn một chút nhưng không nói lời nào. Michael khẽ lên tiếng, dường như chỉ là thì thào:

- Hannah, anh là Michael đây. Em còn nhớ anh không?

Bà thở mạnh:

- Michael ư? Em không tin nổi! Michael! Đúng là anh rồi! Michael của em!

Ông bước chầm chậm tới chỗ của bà, và họ ôm chầm lấy nhau.

Ba tuần sau, tôi nhận được một cuộc điện thoại từ viện dưỡng lão. "Chủ nhật này anh có thể sắp xếp để đến đây dự lễ cưới không? Ông Michael và bà Hannah sẽ trao nhẫn cưới cho nhau!"

Một đám cưới tuyệt vời! Tất cả mọi người ở viện dưỡng lão đều tham dự. Bà Hannah mặc một chiếc áo đầm dài màu be nhạt, gương mặt ngập tràn hạnh phúc. Cụ Michael mặc một bộ vét màu xanh đậm, hãnh diện sánh bước bên cô dâu của mình.

Một kết thúc thật đẹp cho câu chuyện tình kéo dài gần sáu mươi năm!

Thái Hiền - Theo The Wallet

Một tấm lòng

Gần cả tháng nay, chiều nào cũng vậy, cứ sau giờ tan tầm là mọi người trong bệnh viện lại thấy người đàn ông ấy vào chăm sóc vợ. Mới một tháng kể từ ngày vợ vào viện mà từ một người phong độ, to khỏe, anh tiểu tụy đi thấy rõ, khuôn mặt hằn lên những nếp nhăn và hõm sâu bởi những ngày thức khuya dậy sớm lo cho vợ.

Vợ anh bị một căn bệnh hiểm nghèo, và mọi người đều biết là chị khó có thể qua khỏi. Mỗi khi nhìn hai vợ chồng họ, không ai nén nổi tiếng thở dài thương cảm.

Chiều hôm nay, cũng như mọi buổi chiều khác, vừa nhìn thấy chồng bước vào phòng, người vợ đã vội nhòe mắt và nở một nụ cười tươi tắn. Dường như chị đã mong chờ anh suốt cả buổi chiều. Anh bước đến bên giường, âu yếm trao cho vợ một nụ hôn. Dù khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, chị vẫn âu yếm vuốt tóc chồng, đôi mắt ngập tràn yêu thương. Còn anh cũng vậy, vừa đặt chân đến cửa phòng, được nhìn thấy chị là nét mặt

anh trở nên hào hứng, nhanh nhẹn hẳn lên, khác hẳn với dáng đi mệt mỏi, nặng nề qua các dãy hành lang của bệnh viện. Có thể nói những phút giây ngắn ngủi mà vợ chồng họ gặp nhau chính là những phút giây hạnh phúc hiếm hoi!

Hôm nay, tình hình sức khỏe của chị có khá hơn một chút. Chị với tay lấy chiếc lược để chải lại mái tóc, rồi lại cúi đầu vào tờ tạp chí đang mở trước mặt, nhưng mọi người trong phòng đều biết rằng chị chẳng thể tập trung được. Cả ngày hôm nay, cứ chốc chốc là chị lại liếc nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường. Mỗi khi có tiếng bước chân ngoài dãy hành lang phía trước phòng là chị lại vội vàng nhòm người dậy. Chị đang mong anh đến.

"Độc sách báo lúc này không có lợi cho sức khỏe của em đâu!" - Tiếng anh vang lên bất ngờ khiến chị giật mình ngẩng đầu lên. Dụi đầu vào vòng tay rắn chắc của anh mà nước mắt chị rưng rưng.

"Không sao đâu anh ạ!" - Chị đáp lời chồng, rồi vô tình đưa mắt nhìn ra khung cửa sổ bệnh viện, nơi có những tia nắng vàng vọt cuối cùng của buổi chiều hắt vào. Gương mặt đang vui bỗng thoáng vẻ buồn bã xa xăm khi nhìn thấy cây bàng khẳng khiu trơ trọi chỉ còn vài chiếc lá xanh phía cuối sân, chị thì thầm: "Anh ơi! Anh hái cho em chiếc lá xanh trên cây ngoài kia đi!".

"Được rồi! Em đợi anh một lát nhé!" - Anh âu yếm đáp lại lời chị, nhanh nhẹn bước ra ngoài rồi quay về với một chiếc lá thật to, màu xanh ngắt. Chị đón lấy chiếc lá nâng niu như một vật báu và mỉm cười hạnh phúc: "Anh ơi! Đây là chiếc lá hy vọng của chúng mình. Ngày nào chiếc lá này chuyển sang màu vàng, thì đó là ngày em sẽ được xuất viện, phải không anh?".

Người chồng khẽ gật đầu, miệng cười thật tươi, nhưng trong lòng anh vô cùng đau đớn. Hơn ai hết, anh hiểu rằng bệnh tình của vợ mình đã đến giai đoạn cuối và vô phương cứu chữa.

Những ngày tiếp theo, bệnh tình của người vợ càng lúc càng nặng. Người chồng càng thêm lo lắng, đau buồn. Chiếc lá mà chị đặt dưới gối đã ngả vàng, rồi chuyển hẳn sang màu nâu, nhưng bệnh tình của chị vẫn không hề thuyên giảm. Một lần nọ, anh lại bước ra cây bàng ngoài sân để tìm nhặt một chiếc lá vàng thay thế cho chiếc lá màu nâu dưới gối

của chị với hy vọng khi tỉnh dậy, chị sẽ nhìn thấy mà có thêm niềm tin vào sức khỏe của mình.

Thật buồn thay, người vợ trẻ đáng thương ấy đã qua đời không lâu sau đó. Thế nhưng dù sao, họ cũng đã sống những ngày cuối cùng rất đẹp. Dù trong hoàn cảnh ốm đau, bệnh tật, họ vẫn luôn ở bên cạnh nhau, yêu thương và chăm sóc cho nhau, đúng như những điều họ đã từng thề nguyện khi bước vào nhà thờ làm lễ cưới.

Điều duy nhất khiến họ làm được như vậy, chỉ có thể là: Tình Yêu.

Lại Thế Luyện - Theo The Centerfold

Lời chúc phúc tình yêu

“Tình yêu là món quà quý nhất mà con người có thể dành cho nhau.”

Ludovie Helevy

Để kỷ niệm ngày cưới, tôi cùng chồng đến ăn tối ở một nhà hàng yên tĩnh và lịch sự. Chúng tôi ngồi cạnh nhau, cùng nhắc lại kỷ niệm trong ngày hôn lễ. Đang lúc trò chuyện, tôi đưa mắt nhìn khắp căn phòng, bất chợt dừng lại ở đôi vợ chồng lớn tuổi. Người đàn ông khá cao với mái tóc bạch kim và làn da rám nắng.

Người phụ nữ ngồi cạnh ông thì ngược lại, nhỏ nhắn nhưng thanh lịch và duyên dáng. Điều khiến tôi quan tâm đầu tiên chính là cái nhìn yêu thương trong đôi mắt người phụ nữ. Bà ngồi đó, tựa nhẹ cằm lên bàn tay và chăm chú nhìn khuôn mặt người đàn ông khi họ trò chuyện.

Tôi chia sẻ cảm nhận về đôi vợ chồng ấy với chồng mình và chúng tôi cùng nhìn về phía họ. Người đàn ông bỗng nhẹ nhàng rướn người tới trước và dịu dàng đặt lên má vợ một nụ hôn. Bà mỉm cười hạnh phúc.

"Em nghĩ chắc họ đã cưới nhau lâu lắm. Họ yêu thương nhau làm sao!" - Tôi thì thầm với chồng và thấy anh cũng cảm động như tôi trước tình yêu của họ.

Chúng tôi cứ len lén nhìn và chẳng thấy ngượng ngập khi nghe lén cuộc nói chuyện của họ. Ông đang giải thích cho bà nghe về vụ đầu tư

kinh doanh mới mà mình đang cân nhắc và muốn nghe ý kiến của bà. Khi người phục vụ tới, ông gọi món ăn cho bà, nhắc bà nhớ rằng bê là món mà bà thích nhất. Bỗng nhiên mọi chuyện chợt thay đổi. Về buổi rồi bất chợt hiện lên khuôn mặt duyên dáng đã hằn nhiều nếp nhăn. Bà thẳng thốt hỏi người đàn ông:

"Nơi đây là đâu? Chúng ta đang ở đâu vậy?"

"Chúng ta đang ở Santa Fe. Sáng mai, chúng ta sẽ đến Missouri thăm con trai của mình. Em không nhớ à?"

"Đường như em đã quên mất," bà nói.

"Em sẽ ổn cả thôi mà. Chúng ta hãy ăn tối để rồi còn đi nghỉ." Ông đưa tay vuốt nhẹ vào má bà để bà an tâm hơn.

Tôi chợt thấy bàn tay mình đã nằm gọn trong đôi tay ấm áp của chồng. Chúng tôi siết chặt tay nhau xúc động trước tình yêu đậm thắm của đôi vợ chồng lớn tuổi trước mặt. Được ngẫu nhiên chứng kiến một tình yêu đẹp vào đúng dịp kỷ niệm ngày cưới, chúng tôi cảm thấy mình thật hạnh phúc như vừa nhận được thêm một lời chúc phúc thật thiêng liêng cho cuộc hôn nhân của chúng tôi từ tình yêu tuyệt vời của họ.

Thái Hiền - Theo The real thing

Mối tình sắt son

Lần đầu tiên Benjamin Bucker gặp Lakey Holcomb, anh mới 19 tuổi, và Lakey cũng chỉ vừa qua sinh nhật lần thứ 17. Bucker là bạn thân của anh trai Lakey, nên vẫn thường đến thăm gia đình bạn mình. Và một lần, hai người đã tình cờ gặp nhau.

Khi ấy, Lakey đang ngồi đọc sách trong phòng khách, còn Bucker mở cửa bước vào tìm bạn. Khi đôi mắt hai người gặp nhau, họ đều cảm thấy dường như mình không thể dứt ra khỏi sự cuốn hút lạ kỳ từ ánh mắt của người kia. Thế rồi, vì ngượng ngùng và xấu hổ, Lakey vội vàng gấp sách lại rồi chạy ngay về phòng mình.

Khi Bucker lại đến thăm nhà bạn vào tuần sau đó, anh đã có thể mở lời trò chuyện cùng Lakey. Anh quên mất lý do chính của chuyến viếng

thăm của mình (đến thăm anh trai của Lakey), mà lại chủ động tìm và mời cô đi dạo. Lakey đồng ý, mặc dù đến tên anh, cô còn chưa được biết.

Rõ ràng rằng hai người đã cảm mến nhau từ ánh mắt đầu tiên, và họ đã bắt đầu hẹn hò cùng nhau. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc của cả hai người. Bucker đã trao cho Lakey một chiếc ghim cài áo bằng bạc có hình đôi cánh - một vật mà đối với anh, nó cũng chính là món quà đính ước của hai người. Thế nhưng Lakey lại không nghĩ như vậy. Cô chờ đợi mãi mà vẫn không nghe anh bàn bạc gì về tương lai cũng như ý định của anh đối với tình cảm của hai người, vì thế, cô nghĩ rằng anh không hề muốn cưới cô làm vợ.

Thế rồi anh lên đường nhập ngũ. Suốt 4 năm Bucker vẫn thường xuyên viết thư cho Lakey, thế nhưng với tính nhút nhát của mình, anh vẫn không hề nói lời yêu thương nào ngoài những câu chuyện về cuộc sống của người lính trận. Đối với anh, việc nói với Lakey dự định về một lễ cưới mà anh vẫn hằng mong, là một điều còn khó hơn cả việc đối mặt với kẻ thù. Nhận được những lá thư khô khan, không một dòng cảm xúc của anh, Lakey rất thất vọng và u sầu, cô nghĩ rằng anh không hề yêu thương mình, và vì thế, cô đã lấy chồng và đến sống ở Pennsylvania.

Khi Bucker trở về, cuộc sống nhàm chán cũng đã đưa anh đến với một cô gái tên là Edna.

Thời gian dần trôi, cả Bucker lẫn Lakey đều không thể quên hình bóng của nhau. Với cả hai người, khoảng thời gian quen biết nhau là quãng đời đẹp nhất với những kỷ niệm không bao giờ phai nhạt. Vào tháng 10 năm 1999, em gái Libby của Lakey chuyển đến sống ở Baltimore. Một tháng sau, một ông lão đến gõ cửa nhà Libby và ấp úng hỏi thăm. Người đàn ông đó chính là Bucker, giờ đã là một ông lão 82 tuổi và đang sống một mình vì Edna đã qua đời hơn một năm. Cuối cùng, ông đã có được tin tức của Lakey sau bao nhiêu năm trời xa cách bởi một cơ duyên như một sự sắp đặt tài tình của số phận, khi Libby ở ngay cùng một chung cư với Bucker.

Laker giờ đây cũng đã là một bà lão 80 tuổi, cách đó ít lâu cũng vừa mất đi người chồng đã gắn bó gần như suốt đời bà. Ngày bà đến thăm em gái mình, ông đã chuẩn bị sẵn một bó hồng đỏ thắm và treo lên cánh cửa nhà Libby một tấm bảng gỗ có dòng chữ kẻ bằng tay "Chào mừng

Shanghai Lil!". Đó là tên một bài hát rất phổ biến từ thời chiến tranh thế giới thứ hai mà cả hai đều rất thích.

Lần gặp nhau ấy thật cảm động. Bucker và Lakey đã hàn huyên biết bao nhiêu chuyện trong 60 năm xa cách. Hai tuần ở Baltimore, nụ cười chưa bao giờ tắt trên đôi môi của bà lão Lakey. Họ đã lại có một khoảng thời gian thật đẹp bên nhau. Và lần này, họ không để lạc mất nhau một lần nữa trong đời.

Hoa Phượng - Theo Small Miracles for Families

“Mối tình đầu là mối tình đẹp nhất nhưng chính mối tình cuối cùng mới thật sự là mối tình bất diệt.”

Khuyết danh

Tấm áo yêu thương

Hai tháng trước, tôi đến nước Anh để tiễn đưa Gramps, người bạn thân của tôi, về nơi an nghỉ cuối cùng ở tuổi chưa đến 30. Anh đã ra đi thật lặng lẽ trong giấc ngủ. Như vậy là cuộc đời này đã sớm mất đi một con người tuyệt vời, còn tôi thì mãi mãi mất đi một người bạn tốt.

Tôi đã ở lại với Mary, vợ anh, suốt hai tuần sau tang lễ. Thật đau lòng khi nhìn chị tiều tụy như một chiếc bóng. Bước chân chị không còn vang lên những thanh âm rộn rã và đôi mắt cũng chẳng còn ánh lên những tia sáng lấp lánh hạnh phúc thuở nào, dù chẳng bao giờ tôi thấy chị khóc.

Tôi muốn mời chị về ở nhà tôi một thời gian để chị khuây khỏa, nhưng chị từ chối. Chị muốn ở lại ngôi nhà còn lưu giữ hình bóng của Gramps. Trước hôm ra về, Mary hỏi tôi có muốn giữ vật gì để kỷ niệm về anh ấy không. Chị dẫn tôi vào phòng riêng của anh và soạn ra những món lặt vặt như đồng hồ, nhẫn và khuy áo. Chợt nhớ anh ghét tính phô trương và không thích diện quần áo đẹp, tôi hỏi xin một món có vẻ khá hợp với tính cách của anh - đó là chiếc áo khoác anh thường mặc trong lúc làm vườn.

Mary bật cười, bảo rằng chị đã cố gắng rất lâu để thuyết phục anh vứt đi chiếc áo cũ kỹ đó. Cảm thấy buồn vì chị không hiểu ý mình, tôi đành nhận một đôi khuy áo làm kỷ niệm.

Đêm hôm ấy, một tiếng động làm tôi thức giấc. Tôi rón rén bước sang căn phòng nhỏ và thấy Mary đang ngồi trên chiếc ghế của chồng, lặng lẽ khóc. Ngay lúc đó, tôi nhận ra chị đang mặc chiếc áo khoác làm vườn của anh. Sáng hôm sau, tôi chia tay chị trong tâm trạng buồn bã nặng nề.

Thời gian trôi qua, đọc thư chị gửi và nghe giọng chị trò chuyện qua điện thoại, tôi có cảm giác chị đã khá hơn và tin rằng chị đang dần dần hồi phục.

Cho đến một hôm, đột nhiên tôi nhận được điện thoại từ người bạn thân của Mary. Cô ấy cho tôi biết Mary đã ra đi sau một tai nạn. Trước khi mất, chị đã dặn dò người bạn báo tin và gửi cho tôi một gói quà nhưng đề nghị tôi đừng đến dự đám tang, vì chẳng còn ai ở đấy để tôi gặp cả.

Tôi rưng rưng nhìn gói bưu kiện đặt trên bàn và khi xé lớp giấy bọc bên ngoài thì tôi bật khóc. Trước mắt tôi là chiếc áo làm vườn mà Gramps rất thích mặc được xếp gọn gàng.

Tôi cầm lấy chiếc áo, khoác lên người. Trong hương xà phòng thoang thoảng quyện với một chút mùi thuốc lá, tôi tưởng như đang thấy bóng Gramps thấp thoáng trong ánh nắng giữa vườn rau. Bất giác, tôi mỉm cười khi chợt nhớ anh thường nấp sau nhà kho để không bị Mary nhìn thấy khi hút thuốc bằng chiếc tẩu.

Rồi tôi sẽ lập gia đình và có nhiều kỷ niệm cùng những người thân. Nhưng sẽ chẳng bao giờ bóng dáng hai người thân yêu ấy phai nhạt trong tâm trí tôi. Và di vật tình yêu của họ sẽ được tôi giữ gìn mãi mãi...

Lam Anh - Theo Legacy of Love

Cuộc hẹn với tình yêu

“Tình yêu chỉ cho con người biết cách sống.”

Tchekhov

Chiếc đồng hồ trong nhà ga Grand Central chỉ 6 giờ kém 6 phút. Chàng Trung úy Không quân trẻ tuổi Blandford ngước khuôn mặt rám nắng nhìn lại giờ cho chính xác. Tim anh đập mạnh. Chỉ 6 phút nữa, anh sẽ được gặp người phụ nữ đã chiếm vị trí đặc biệt trong trái tim anh thời gian qua. Không biết cô ấy trông như thế nào nhỉ?

Blandford nhớ lại giây phút anh mở quyển sách "Kiếp người" của ai đó vô tình bỏ quên ở nhà ga, và nhìn thấy những dòng chữ mềm mại ghi chú khắp quyển sách. Trước đây, anh rất ghét thói quen viết vào sách như thế, nhưng những dòng ghi chú này lại khác, là những cảm nhận của người đọc. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng một phụ nữ lại có thể nhìn vào tâm hồn của người đàn ông với tấm lòng nhân hậu và cảm thông đến thế. Tên của cô ấy nằm gọn trên trang đầu quyển sách: Hollis Meynell. Anh tìm thấy địa chỉ của cô trong danh bạ. Rồi anh viết thư, cô ấy hồi âm. Chỉ sau khi nhận thư cô có một ngày, anh phải ra mặt trận nhưng họ vẫn tiếp tục viết thư cho nhau trong suốt 13 tháng.

Những lá thư của cô đã động viên tinh thần anh rất nhiều những khi anh mệt mỏi hay chán nản. Anh đã yêu cô qua những lá thư và tin rằng cô cũng yêu anh.

Tuy nhiên, khi anh tha thiết mong nhận được một tấm ảnh của cô, cô khẳng khái từ chối. Cô giải thích: "Nếu tình cảm của anh đối với em là chân thật, thì hình dáng, vẻ ngoài của em thế nào cũng không quan trọng. Giả sử em đẹp, em sẽ luôn bị ám ảnh với cảm giác rằng anh chỉ yêu sắc đẹp của em. Và thứ tình yêu đó sẽ không bao giờ bền chặt. Giả sử em không đẹp (anh phải chấp nhận rằng khả năng này sẽ xảy ra nhiều hơn) em sẽ nghĩ rằng anh viết thư cho em chỉ vì anh đang cô đơn và không quen biết với ai khác ngoài em. Vì vậy, đừng yêu cầu em gửi ảnh. Khi anh đến New York, anh sẽ gặp em và quyết định. Và xin hãy nhớ rằng cả hai chúng ta đều có quyền tự do chọn lựa để chấm dứt hay tiếp tục sau hôm đó".

Giờ đây, anh sắp được nghe giọng nói mà anh hình dung là rất ấm áp, sắp được nhìn thấy gương mặt mà anh tin là rất duyên dáng của Hollis Meynell.

Đồng hồ chỉ 6 giờ kém 4 phút. Nét mặt anh trở nên căng thẳng hơn.

Trong sân ga, mọi người đang hối hả qua lại. Một cô gái bước tới gần Blandford. Cô ấy cài một bông hoa màu đỏ trên ngực áo, nhưng đó là một bông cẩm chướng chứ không phải là một bông hồng như hai bên đã giao ước. Ngoài ra, cô gái này còn quá trẻ, chỉ khoảng mười tám tuổi, trong khi Hollis Meynell đã cho anh biết cô ấy ba mươi tuổi. Lúc ấy anh đã trả lời, "Ồ, thế thì tốt quá. Tôi ba mươi hai tuổi". Thật ra, anh mới có hai mươi chín tuổi.

6 giờ kém 1 phút. Anh rít mạnh điếu thuốc.

Một cô gái đang tiến về phía anh. Dáng cô thướt tha và mảnh mai, mái tóc vàng óng thả từng lọn quăn duyên dáng. Đôi mắt màu xanh lam như bầu trời vào thu, đôi môi và cằm ánh lên nét cương nghị nhưng dịu dàng, quyến rũ. Trong bộ áo vét màu xanh, mỗi bước đi của cô đều bùng lên một sức sống mãnh liệt.

Anh bước về phía cô, gần như quên rằng trên áo cô không có một bông hồng nào cả. Khi bắt gặp ánh mắt anh nhìn mình, cô nở một nụ cười thật tự nhiên.

- Chào anh – Cô lên tiếng.

Anh bước thêm một bước, bối rối và rồi anh trông thấy Hollis Meynell. Ngay phía sau cô gái là một phụ nữ đã đứng tuổi đang nhìn anh. Mái tóc hoa râm của bà lộ ra bên dưới chiếc nón cũ sờn. Và trên ve áo màu nâu của bà có cài một bông hồng đỏ.

Sau lời chào như tạm biệt, cô gái mặc bộ vét màu xanh đã đi lướt qua anh.

Blandford cảm thấy như tâm hồn anh đang bị phân làm hai mảnh. Anh muốn làm quen với cô gái trẻ, nhưng sâu thẳm hơn trong lòng anh là niềm mong muốn gặp gỡ người phụ nữ đã từng thật sự là một người bạn tinh thần của anh. Người phụ nữ ấy đang đứng trước mặt anh. Gương mặt và ánh mắt của bà toát lên vẻ dịu dàng, ấm áp và thân thiện.

"Có lẽ dù đây không phải là tình yêu, nhưng có thể là một cái gì đó quý giá và thiêng liêng cao cả hơn tình yêu. Một tình bạn đã giúp ta vượt qua những lúc gian khổ và ta mãi biết ơn tình cảm đó" - Anh tự nhủ.

Blandford nắm chặt quyển sách nhỏ, bìa da màu xanh đã sờn mòn, quyển "Kiếp người", một quy ước giúp Hollis Meynell nhận ra anh. Anh mạnh dạn vươn thẳng vai, cúi chào và hướng quyển sách về phía người phụ nữ.

- Tôi là trung úy John Blandford và bà... bà là cô Meynell phải không? Tôi rất sung sướng vì cô đã dành thời gian đến gặp tôi. Tôi xin được hân hạnh mời cô dùng bữa cơm nhân ngày gặp mặt.

Người phụ nữ nở một nụ cười hiền hậu. Bà trả lời:

- Ta chẳng biết gì về chuyện này đâu, con ạ. Cô gái mặc bộ vét màu xanh mới đi qua đó đã nhờ ta cài bông hồng màu đỏ này. Và cô ấy nói rằng nếu con có mời ta đi chơi, hãy nói rằng cô ấy đang chờ con trong nhà hàng ở phía bên kia đường. Cô ấy giải thích đây chỉ là một thử thách gì đó. Và ta chỉ giúp cô ấy một chút mà thôi, chàng trai ạ!

Bảo Vinh - Theo Appointment with love

Việc thường ngày

Một ngày mới đã bắt đầu. Bình minh rải những tia nắng tinh khôi, làm bừng sáng cả dãy đồi, hứa hẹn một ngày đẹp trời. Ông đến sân golf khá sớm sau khi giúp vợ làm những công việc thường ngày.

... Ông bước ra sân, chăm chú nhìn đám cỏ xanh mơn mớn, khoan khoái hít một hơi thật sâu.

Trước đó, ông nhẹ nhàng bế vợ ra khỏi bồn tắm, ông cẩn thận chải tóc cho bà. Vừa chải, ông vừa gom lại những sợi tóc rụng của vợ mình đem giấu đi.

... Ông cúi đầu, khom đôi vai rộng, tay cầm chặt chiếc gậy đánh golf.

Vợ của ông thích đi dạo để cảm nhận sự yên bình của đất trời. Ông thường đẩy xe đưa bà đi ngắm cảnh, và chỉ cho bà xem bầy thiên nga đang bơi lượn trong hồ. Cho đến bây giờ, họ vẫn cùng ngắm nhìn thiên nhiên và say sưa chiêm ngưỡng vẻ đẹp của tạo hóa. Họ đã có với nhau nhiều thứ, đặc biệt là sáu đứa con và bảy cháu ngoan hiền.

... Ông đứng dạng chân, vươn người về phía trước.

Ngày trước, dáng vẻ mảnh mai của bà rất duyên dáng xoay tròn bên cạnh ông theo điệu tango. Còn bây giờ, bà chỉ có thể ngồi được trên chiếc xe lăn. Cũng trước đó, những ngón tay của bà thoăn thoắt trên máy may, dịu dàng kéo chần đắp cho những đứa con đang say ngủ - Giờ đây, đôi bàn tay ấy đã trở nên yếu ớt, bất động trên cơ thể của bà.

... Ông chậm rãi rút gậy, vung ra phía sau để lấy đà.

Vợ ông đã mắc chứng viêm khớp chỉ sau mười lăm năm chung sống hạnh phúc. Từng ngày, ông đau đớn chứng kiến căn bệnh hành hạ cơ thể người vợ yêu quý của mình.

... Ông hoàn tất cú đánh bằng một đà phát bóng vững chắc.

Nhiều người nói với ông rằng, ông đang mang trên vai một gánh nặng quá sức. Còn ông thì cho rằng đó đúng là công việc của một người chồng, và ông cố gắng xứng đáng với danh vị thiêng liêng ấy. Vì thế, ông tự nguyện đảm trách những vai trò mới như: đi chợ, nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ áo quần và làm cả công việc của một y tá.

... Ông nhìn trái banh lăn từ từ về phía trước và rơi vào lỗ.

Ông bà đã sống bên nhau hạnh phúc kể cả lúc bà mắc bệnh hiểm nghèo. Ông có mặt bên cạnh bà trong suốt hai mươi bốn cuộc giải phẫu. Ông thành thạo trong việc giúp bà ngồi dậy, giúp bà trở mình, làm vệ sinh cho bà.

... Ông thông thả phát tiếp một quả banh nữa.

Ông luôn nhớ đến những kỷ niệm lãng mạn mà hai ông bà đã từng có để hướng đến một tương lai tốt đẹp hơn. Có thể sau này ông sẽ mua một căn nhà di động đầy đủ tiện nghi để ông và bà cùng đi du lịch, cùng đến thăm con cháu hay tham dự những việc quan trọng như cưới hỏi, sinh nhật của cháu chắt.

... Ông đánh banh vào lỗ thứ chín, rồi cầm bút ghi điểm.

Ông nhớ đến lời thề nguyện trong ngày cưới của mình cách đây 45 năm. Chính tình yêu đích thực đã giữ ông luôn ở bên bà và cùng bà vượt

qua những nghịch cảnh của cuộc đời. Ông đã làm điều đó vì cảm nhận được niềm hạnh phúc thật sự của mình chứ không vì trách nhiệm với bà.

... Khi mặt trời lên cao, ông gom những quả banh cho vào túi quần.

Ngày mai ông vẫn đến sân golf như thường lệ. Còn bây giờ, ông phải về nhà, nơi đó bà đang đợi ông với một tình yêu đậm thắm.

Minh Hiền - Theo Internet

Ý nghĩa của tình yêu

Mỗi khi chỉ còn lại một mình sau những lo toan và bận rộn, em lại nghĩ đến anh và em cảm thấy như anh vẫn đang ở bên em. Những ồn ào vội vã của cuộc sống bỗng trở nên thật nhẹ nhàng khi em nhận ra rằng anh luôn nghĩ đến em, trái tim em chợt cảm thấy ấm áp khi nghĩ về những kỷ niệm của ngày xưa và cả dự định của chúng mình.

Em vẫn còn nhớ những lần chúng ta cãi nhau, những tưởng xích mích và xung đột sẽ làm cho hạnh phúc và sự yên bình trở thành một điều gì đó xa lạ - nhưng không, sau những vụn vặt của cuộc sống, cả anh và em đều nhận ra một điều thật tuyệt diệu, đó là mâu thuẫn không làm chúng ta cách xa nhau mà còn hiểu nhau hơn, hòa hợp với nhau và trở thành một phần của nhau.

Cuộc sống vẫn cứ thế tiếp diễn. Giữa những bộn bề, em vẫn thấy ấm lòng khi nghĩ đến anh và biết rằng mình không cô đơn.

Khang Nhung - Theo Blue Mountain Art

“Thực chất của tình yêu thương là từ bỏ ý thức về bản thân mình; nhưng chính trong sự hy sinh, quên mình đi là ta đã sở hữu được điều quý nhất, tìm thấy và làm chủ được bản thân ta.”

Hegel

Tổng hợp: ngvietduc (TVE)

Nguồn: www.tuoitre.com.vn

